

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 239

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

24 lipca 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 239/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 239/02

Sprawa C-562/14 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 maja 2017 r. – Królestwo Szwecji/ Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Komisja Europejska, Republika Czeska, Królestwo Danii, Królestwo Hiszpanii, Republika Finlandii [Odwołanie — Prawo publicznego dostępu do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Artykuł 4 ust. 2 tiret trzecie — Wyjątki od prawa dostępu do dokumentów — Niewłaściwa wykładnia — Ochrona celów kontroli, dochodzenia i audytu — Nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie dokumentów — Ogólne domniemanie poufności — Dokumenty dotyczące postępowania EU Pilot] 2

PL

2017/C 239/03	Opinia 2/15: Opinia Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 16 maja 2017 r. – Komisja Europejska (Opinia wydana na podstawie art. 218 ust. 11 TFUE — Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Singapuru — Umowa handlowa „nowej generacji” wynegocjowana po wejściu w życie traktatów UE i FUE — Kompetencja do zawarcia umowy — Artykuł 3 ust. 1 lit. e) TFUE — Wspólna polityka handlowa — Artykuł 207 ust. 1 TFUE — Handel towarami i usługami — Bezpośrednie inwestycje zagraniczne — Zamówienia publiczne — Handlowe aspekty własności intelektualnej — Konkurencja — Handel z państwami trzecimi i zrównoważony rozwój — Ochrona socjalna pracowników — Ochrona środowiska — Artykuł 207 ust. 5 TFUE — Usługi w dziedzinie transportu — Artykuł 3 ust. 2 TFUE — Umowa międzynarodowa mogąca wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres — Akty prawa wtórnego Unii obowiązujące w dziedzinie swobodnego świadczenia usług w dziedzinie transportu — Inwestycje zagraniczne inne, niż bezpośrednie — Artykuł 216 TFUE — Umowa konieczna do celów realizacji jednego z celów traktatu — Swobodny przepływ kapitału i płatności między państwami członkowskimi a państwami trzecimi — Następowanie po sobie umów dotyczących inwestycji — Zastąpienie umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a Republiką Singapuru — Postanowienia instytucjonalne umowy — Rozstrzygnięcie sporów między inwestorami a państwami — Rozstrzygnięcie sporów między stronami)	3
2017/C 239/04	Sprawa C-68/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – X/Ministerraad (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Dyrektywa o spółkach dominujących i zależnych — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wypłata dywidend — Pobranie podatku u źródła — Podwójne opodatkowanie — Fairness tax)	3
2017/C 239/05	Sprawa C-133/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – H. C. Chavez-Vilchez i in./Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank i in. (Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuł 20 TFUE — Prawo pobytu w państwie członkowskim warunkujące dostęp do pomocy społecznej, a także do zasiłków rodzinnych — Obywatel państwa trzeciego sprawujący faktycznie na co dzień opiekę nad swym małoletnim dzieckiem będącym obywatelem tego państwa członkowskiego — Obowiązek wykazania przez obywatela państwa trzeciego niezdolności drugiego rodzica, będącego obywatelem wspomnianego państwa członkowskiego, do opiekowania się dzieckiem — Odmowa prawa pobytu, która może zmusić dziecko do opuszczenia terytorium państwa członkowskiego, a nawet terytorium Unii)	4
2017/C 239/06	Sprawa C-421/15 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 maja 2017 r. – Yoshida Metal Industry Co. Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S [Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja oznaczeń przedstawiających powierzchnię z czarnymi kropkami — Unieważnienie prawa do znaku — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) — Artykuł 51 ust. 3]	5
2017/C 239/07	Sprawa C-437/15 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej/Deluxe Entertainment Services Group Inc. (Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „deluxe” — Odmowa rejestracji przez eksperta)	6
2017/C 239/08	Sprawa C-617/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Hummel Holding A/S/Nike Inc., Nike Retail B.V. (Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Znak towarowy Unii Europejskiej — Artykuł 97 ust. 1 — Jurysdykcja międzynarodowa — Powództwo o naruszenie skierowane przeciwko spółce mającej siedzibę w państwie trzecim — Spółka pośrednio zależna mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono powództwo — Pojęcie „przedsiębiorstwa”)	6

2017/C 239/09	Sprawa C-624/15: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 maja 2017r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litwa) – UAB „Litdana”/Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 314 — Procedura marży — Przesłanki stosowania — Brak zgody krajowych organów podatkowych na zastosowanie przez podatnika procedury marży — Wzmianki na fakturach odnoszące się zarówno do zastosowania przez dostawcę procedury marży, jak i do zwolnienia z podatku VAT — Niezastosowanie przez dostawcę procedury marży przy dostawie towarów — Przesłanki wskazujące na istnienie nieprawidłowości lub przestępstwa przy dostawie towarów	7
2017/C 239/10	Sprawa C-682/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luksemburg) – Berlioz Investment Fund SA/Directeur de l’administration des contributions directes (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2011/16/UE — Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania — Artykuł 1 ust. 1 — Artykuł 5 — Wniosek o przekazanie informacji skierowany do osoby trzeciej — Odmowa udzielenia odpowiedzi — Sankcja — Pojęcie „przewidywalnego związku” informacji, których dotyczy wniosek — Kontrola organu współpracującego — Kontrola sądowa — Zakres — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 51 — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Artykuł 47 — Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem — Dostęp sądu i osoby trzeciej do wniosku o przekazanie informacji złożonego przez organ wnioskujący)	8
2017/C 239/11	Sprawa C-690/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d’appel de Douai – Francja) – Wencelas de Lobkowicz/Ministère des Finances et des Comptes publics (Odesłanie prejudycjalne — Urzędnik Unii Europejskiej — Regulamin pracowniczy — Obowiązkowa przynależność do systemu zabezpieczenia społecznego instytucji Unii Europejskiej — Dochody z nieruchomości uzyskiwane w państwie członkowskim — Podleganie na mocy prawa państwa członkowskiego obowiązkowi zapłaty powszechnych składek na zabezpieczenie społeczne, opłaty socjalnej i składek uzupełniających — Udział w finansowaniu systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego) .	9
2017/C 239/12	Sprawa C-36/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Minister Finansów/Posnania Investment SA [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Artykuł 14 ust. 1 — Transakcje podlegające opodatkowaniu — Pojęcie „odpłatnej dostawy towarów” — Przeniesienie nieruchomości na rzecz państwa lub jednostki samorządu terytorialnego w celu spłaty zobowiązania podatkowego — Wyłączenie]	10
2017/C 239/13	Sprawa C-44/16 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 maja 2017 r. – Dyson Ltd/Komisja Europejska [Odwołanie — Dyrektywa 2010/30/UE — Wskazanie, poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii — Rozporządzenie delegowane (UE) nr 665/2013 — Etykietowanie energetyczne odkurzaczy — Efektywność energetyczna — Metoda pomiaru — Granice kompetencji oddelegowanych — Przeinaczenie dowodów — Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie]	10
2017/C 239/14	Sprawa C-48/16: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Dunajská Streda – Słowacja) – ERGO Poist’ovňa, a.s./Alžbeta Barliková (Odesłanie prejudycjalne — Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek — Dyrektywa 86/653/EWG — Prowizja przedstawiciela handlowego — Artykuł 11 — Częściowe niewykonanie umowy zawartej między osobą trzecią a zleceniodawcą — Konsekwencje dla prawa do prowizji — Pojęcie „okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi zleceniodawca”)	11

2017/C 239/15	Sprawa C-59/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – The Shirtmakers BV/Staatssecretaris van Financiën [Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 32 ust. lit. e) ppkt (i) — Wartość celna — Wartość transakcyjna — Ustalenie — Pojęcie „kosztów transportu”]	12
2017/C 239/16	Sprawa C-99/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Lyon – Francja) – Jean-Philippe Lahorgue/Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg [Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 77/249/EWG — Artykuł 4 — Wykonywanie zawodu adwokata — Router służący do łączenia z wirtualną siecią prywatną adwokatów (RPVA) — Router „RPVA” — Odmowa wydania adwokatowi należącemu do izby adwokackiej innego państwa członkowskiego — Środek dyskryminujący]	12
2017/C 239/17	Sprawa C-131/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą – Polska) – Archus sp. z o.o., Gama Jacek Lipik/Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/17/WE — Zasady udzielania zamówień — Artykuł 10 — Zasada równego traktowania oferentów — Obowiązek wezwania przez instytucje zamawiające oferentów do zmiany lub uzupełnienia oferty — Prawo do zatrzymania przez instytucję zamawiającą gwarancji bankowej w przypadku odmowy — Dyrektywa 92/13/EWG — Artykuł 1 ust. 3 — Procedury odwoławcze — Decyzja o udzieleniu zamówienia publicznego — Wykluczenie oferenta — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny)	13
2017/C 239/18	Sprawa C-150/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova – Rumunia) – Fondul Proprietatea SA/Complexul Energetic Oltenia SA (Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Wierzytelność przysługująca spółce, w której większościowy udział kapitałowy posiada państwo rumuńskie, wobec spółki, której jedynym akcjonariuszem jest to państwo — Datio in solutum — Pojęcie „pomocy państwa” — Obowiązek zgłoszenia Komisji Europejskiej)	14
2017/C 239/19	Sprawa C-154/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez l'Augstākā tiesa – Łotwa) – „Latvijas dzelzceļš” VAS/Valsts ieņēmumu dienests (Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 94 ust. 1 i art. 96 — Procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego — Odpowiedzialność głównego zobowiązanego — Artykuły 203, 204 oraz art. 206 ust. 1 — Powstanie długu celnego — Usunięcie spod dozoru celnego — Niewykonanie jednego z obowiązków wynikających z zastosowania danej procedury celnej — Całkowite zniszczenie towaru lub jego nieodwracalna utrata z przyczyn związanych z jego charakterem, czy też w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej — Artykuł 213 — Solidarne zobowiązanie do pokrycia długu celnego — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 2 ust. 1 oraz art. 70 i 71 — Zdarzenie podatkowe i powstanie obowiązku podatkowego — Artykuł 201, 202 i 205 — Osoby zobowiązane do zapłaty podatku — Stwierdzenie braku towaru przez urząd celny przeznaczenia — Niepoprawnie zamknięte lub uszkodzone urządzenie dolnego rozładunku wagonu cysterny)	15
2017/C 239/20	Sprawa C-302/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland – Niderlandy) – Bas Jacob Adriaan Krijgsman/Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV [Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) — Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów w przypadku odwołania lotu — Zwolnienie z obowiązku odszkodowania — Umowa przewozu zawarta za pośrednictwem internetowego biura podróży — Przewoźnik lotniczy, który poinformował w odpowiednim czasie biuro podróży o zmianie godziny odlotu — Biuro podróży, które przekazało ową informację pasażerowi za pośrednictwem poczty elektronicznej dziesięć dni przed odlotem]	16

2017/C 239/21	Sprawa C-337/16 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska (Odwołanie — EFRG i EFRROW — Decyzja wykonawcza Komisji Europejskiej — Doręczenie adresatowi — Późniejsze sprostowanie formatu wydruku załącznika — Publikacja decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)	17
2017/C 239/22	Sprawa C-338/16 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska (Odwołanie — EFRG i EFRROW — Decyzja wykonawcza Komisji Europejskiej — Doręczenie adresatowi — Późniejsze sprostowanie formatu wydruku załącznika — Publikacja decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)	17
2017/C 239/23	Sprawa C-339/16 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska (Odwołanie — EFRG i EFRROW — Decyzja wykonawcza Komisji Europejskiej — Doręczenie adresatowi — Późniejsze sprostowanie formatu wydruku załącznika — Publikacja decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)	18
2017/C 239/24	Sprawa C-365/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Francja) – Association française des entreprises privées (AFEP) i in./Ministre des finances et des comptes publics. Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich — Dyrektywa 2011/96/UE — Zapobieganie podwójnemu opodatkowaniu — Dopłata do podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 3 %	18
2017/C 239/25	Sprawa C-595/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 23 listopada 2016 r. – Emmea Srl, Commercial Hub Srl/Comune di Siracusa i in.	19
2017/C 239/26	Sprawa C-54/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 1 lutego 2017 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Wind Telecomunicazioni SpA	19
2017/C 239/27	Sprawa C-55/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 1 lutego 2017 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Vodafone Omnitel NV	21
2017/C 239/28	Sprawa C-162/17 P: Odwołanie wniesione w dniu 30 marca 2017 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od wyroku Sądu (dziewiąta izba) z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (LUBELSKA), T-701/15	22
2017/C 239/29	Sprawa C-191/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte/ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG	24
2017/C 239/30	Sprawa C-213/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 25 kwietnia 2017 r. – X/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	24
2017/C 239/31	Sprawa C-220/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 27 kwietnia 2017 r. – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG/Land Berlin	25

2017/C 239/32	Sprawa C-221/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 27 kwietnia 2017 r. – M. G. Tjebbes i in./Minister van Buitenlandse Zaken	26
2017/C 239/33	Sprawa C-234/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 4 maja 2017 r. – XC i in.	27
2017/C 239/34	Sprawa C-236/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-162/14, Canadian Solar Emea GmbH i in./Rada, wniesione w dniu 8 maja 2017 r. przez Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc.	27
2017/C 239/35	Sprawa C-237/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-163/14, Canadian Solar Emea i in. przeciwko Rada, wniesione w dniu 8 maja 2017 r. przez Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc.	28
2017/C 239/36	Sprawa C-244/17: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej	29
2017/C 239/37	Sprawa C-247/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (sąd najwyższy) (Finlandia) w dniu 16 maja 2017 r. – Oikeusministeriö/Denis Raugevicius . . .	30
2017/C 239/38	Sprawa C-250/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 12 maja 2017 r. – Virgílio Tarragó da Silveira/Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA	31
2017/C 239/39	Sprawa C-260/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 16 maja 2017 r. – Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE)/GNA „O Evaggelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Oγκολογικό Nosokomeio Kifisias – (GONK)„Oi Agioi Anargyroi”	31
2017/C 239/40	Sprawa C-274/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce/TUIfly GmbH.	32
2017/C 239/41	Sprawa C-275/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Friedemann Schoen, Brigitta Schoen/TUIfly GmbH . .	33
2017/C 239/42	Sprawa C-276/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Michael Sieberg/TUIfly GmbH	34
2017/C 239/43	Sprawa C-277/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Heinz-Gerhard Albrecht/TUIfly GmbH	34
2017/C 239/44	Sprawa C-278/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Susanne Meyer i in./TUIfly GmbH.	35
2017/C 239/45	Sprawa C-279/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Thomas Kiehl/TUIfly GmbH	36
2017/C 239/46	Sprawa C-280/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Ralph Eßer/TUIfly GmbH.	37

2017/C 239/47	Sprawa C-281/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Thomas Schmidt/TUIfly GmbH	37
2017/C 239/48	Sprawa C-282/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Werner Ansorge gegen TUIfly GmbH	38
2017/C 239/49	Sprawa C-290/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 22 maja 2017 r. – Angelina Fell, Florian Fell, Vincent Fell/TUIfly GmbH.	39
2017/C 239/50	Sprawa C-291/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 22 maja 2017 r. – Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe/TUIfly GmbH.	40
2017/C 239/51	Sprawa C-301/17: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Rumunia	40
2017/C 239/52	Sprawa C-313/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 marca 2017 r. w sprawie T-231/15, Haswani/Rada, wniesione w dniu 26 maja 2017 r. przez George'a Haswaniego	41

Sąd

2017/C 239/53	Sprawa T-442/12: Wyrok Sądu z dnia 1 czerwca 2017 r. – Changmao Biochemical Engineering/Rada [Dumping — Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin — Zmiana ostatecznego cła antydumpingowego — Częściowy przegląd okresowy — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlające wartości rynkowe — Zmiana okoliczności — Obowiązek uzasadnienia — Termin na wydanie decyzji dotyczącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Prawo do obrony — Artykuł 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1225/2009]	43
2017/C 239/54	Sprawa T-341/13 RENV: Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Groupe Léa Nature/EUIPO – Debonair Trading Internacional (SO'BiO étic) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SO'BiO étic — Wcześniejsze słowne, unijny i krajowy, znaki towarowe SO...? — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]	44
2017/C 239/55	Sprawa T-673/15: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2017 r. – Guardian Europe/Unia Europejska Odpowiedzialność pozaumowna — Reprezentowanie Unii — Przedawnienie roszczeń — Unicestwienie skutków prawnych prawomocnej decyzji — Precyzyjność skargi — Dopuszczalność — Artykuł 47 karty praw podstawowych — Rozsądny termin na wydanie orzeczenia w sprawie — Równe traktowanie — Szkoda majątkowa — Poniesione straty — Utracone korzyści — Szkoda niemajątkowa — Związek przyczynowy	44
2017/C 239/56	Sprawa T-726/15: Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2017 r. – Blaž Jamnik i Blaž/Parlament (Zamówienia publiczne na usługi — Zamówienie dotyczące budynków — Postępowanie przetargowe — Procedura negocjacyjna bez publikacji ogłoszenia o zamówieniu — Pomieszczenia na Dom Unii Europejskiej w Lublanie — Odrzucenie oferty po zbadaniu lokalnego rynku — Udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Brak zbadania dokumentów załączonych do oferty — Naruszenie prawa — Oczywisty błąd w ocenie)	45
2017/C 239/57	Sprawa T-6/16: Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – AWG/EUIPO – Takko (Southern Territory 23°48'25"S) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy Southern Territory 23°48'25"S — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy SOUTHERN — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	46

2017/C 239/58	Sprawa T-294/16: Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Kaane American International Tobacco/EUIPO – Global Tobacco (GOLD MOUNT) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy GOLD MOUNT — Brak rzeczywistego używania znaku towarowego — Brak uzasadnionego powodu nieużywania — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	46
2017/C 239/59	Sprawa T-221/17: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2017 r. – Mémora Servicios Funerarios/EUIPO – Chatenoud (MEMORAME)	47
2017/C 239/60	Sprawa T-262/17: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2017 r. – Metrans/Komisja i INEA	47
2017/C 239/61	Sprawa T-263/17: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2017 r. – SD/EIGE	48
2017/C 239/62	Sprawa T-275/17: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – Michela Curto/Parlament	49
2017/C 239/63	Sprawa T-289/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Keolis CIF i in./Komisja	50
2017/C 239/64	Sprawa T-296/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Buck-Chemie/EUIPO – Henkel (Przedstawienie kulek czyszczących do toalet)	51
2017/C 239/65	Sprawa T-323/17: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Martinair Holland/Komisja	51
2017/C 239/66	Sprawa T-324/17: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – SAS Cargo Group i in./Komisja	53
2017/C 239/67	Sprawa T-325/17: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Komisja	53
2017/C 239/68	Sprawa T-326/17: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Air Canada/Komisja	55
2017/C 239/69	Sprawa T-328/17: Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2017 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI)	56
2017/C 239/70	Sprawa T-334/17: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Cargolux Airlines/Komisja	57
2017/C 239/71	Sprawa T-335/17: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Help – Hilfe zur Selbsthilfe/Komisja	59
2017/C 239/72	Sprawa T-339/17: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Shenzhen Jiayz Photo Industrial/EUIPO – Seven (sevenoak)	60
2017/C 239/73	Sprawa T-340/17: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Japan Airlines/Komisja	60
2017/C 239/74	Sprawa T-341/17: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – British Airways/Komisja	62
2017/C 239/75	Sprawa T-342/17: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Deutsche Lufthansa i in./Komisja	63
2017/C 239/76	Sprawa T-343/17: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Cathay Pacific Airways/Komisja	64
2017/C 239/77	Sprawa T-344/17: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Latam Airlines Group i Lan Cargo/Komisja	65

2017/C 239/78	Sprawa T-346/17: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Hotelbeds Spain/EUIPO – Guidigo Europe (Guidego what to do next)	68
2017/C 239/79	Sprawa T-350/17: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2017 r. – Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo/Komisja	68
2017/C 239/80	Sprawa T-352/17: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Korwin-Mikke/Parlament	69
2017/C 239/81	Sprawa T-355/17: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Daico International/EUIPO – American Franchise Marketing (RoB)	70
2017/C 239/82	Sprawa T-356/17: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Daico International/EUIPO – American Franchise Marketing (RoB)	71
2017/C 239/83	Sprawa T-358/17: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Mubarak/Rada	71
2017/C 239/84	Sprawa T-226/16: Postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2017 r. – Ipuri/EUIPO – van Graaf (IPURI)	72

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 239/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 231 z 17.7.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 221 z 10.7.2017

Dz.U. C 213 z 3.7.2017

Dz.U. C 202 z 26.6.2017

Dz.U. C 195 z 19.6.2017

Dz.U. C 178 z 6.6.2017

Dz.U. C 168 z 29.5.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 maja 2017 r. – Królestwo Szwecji/Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Komisja Europejska, Republika Czeska, Królestwo Danii, Królestwo Hiszpanii, Republika Finlandii

(Sprawa C-562/14 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie — Prawo publicznego dostępu do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Artykuł 4 ust. 2 tiret trzecie — Wyjątki od prawa dostępu do dokumentów — Niewłaściwa wykładnia — Ochrona celów kontroli, dochodzenia i audytu — Nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie dokumentów — Ogólne domniemanie poufności — Dokumenty dotyczące postępowania EU Pilot*]

(2017/C 239/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, E. Karlsson i L. Swedenborg, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Krämer i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy), Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, D. Hadroušek i J. Vlácil, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciel: C. Thorning, pełnomocnik), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. J. García-Valdecasas Dorrego, pełnomocnik), Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik)

Interwenient popierający Komisję Europejską: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i A. Lippstreu, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

Opinia Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 16 maja 2017 r. – Komisja Europejska**(Opinia 2/15) ⁽¹⁾**

(Opinia wydana na podstawie art. 218 ust. 11 TFUE — Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Singapuru — Umowa handlowa „nowej generacji” wynegocjowana po wejściu w życie traktatów UE i FUE — Kompetencja do zawarcia umowy — Artykuł 3 ust. 1 lit. e) TFUE — Wspólna polityka handlowa — Artykuł 207 ust. 1 TFUE — Handel towarami i usługami — Bezpośrednie inwestycje zagraniczne — Zamówienia publiczne — Handlowe aspekty własności intelektualnej — Konkurencja — Handel z państwami trzecimi i zrównoważony rozwój — Ochrona socjalna pracowników — Ochrona środowiska — Artykuł 207 ust. 5 TFUE — Usługi w dziedzinie transportu — Artykuł 3 ust. 2 TFUE — Umowa międzynarodowa mogąca wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres — Akty prawa wtórnego Unii obowiązujące w dziedzinie swobodnego świadczenia usług w dziedzinie transportu — Inwestycje zagraniczne inne, niż bezpośrednie — Artykuł 216 TFUE — Umowa konieczna do celów realizacji jednego z celów traktatu — Swobodny przepływ kapitału i płatności między państwami członkowskimi a państwami trzecimi — Następowanie po sobie umów dotyczących inwestycji — Zastąpienie umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a Republiką Singapuru — Postanowienia instytucjonalne umowy — Rozstrzygnięcie sporów między inwestorami a państwami — Rozstrzygnięcie sporów między stronami)

(2017/C 239/03)

Język postępowania: wszystkie języki urzędowe

Strona przedstawiająca wniosek

Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Wölker, B. De Meester, R. Vidal-Puig i M. Kocjan, pełnomocnicy)

Sentencja

Przewidywana umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Singapuru wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji Unii, z wyjątkiem następujących postanowień, które należą do kompetencji dzielonych między Unią a państwami członkowskimi:

- postanowienia sekcji A (Ochrona inwestycji) rozdziału 9 (Inwestycje) w zakresie, w jakim odnoszą się one do inwestycji innych niż bezpośrednie między Unią a Republiką Singapuru;
- postanowienia sekcji B (Rozstrzygnięcie sporów między inwestorami a państwami) rozdziału 9 oraz
- postanowienia rozdziałów 1 (Cele i ogólne definicje), 14 (Przejrzystość), 15 (Rozstrzygnięcie sporów między stronami), 16 (Mechanizm mediacji) i 17 (Postanowienia instytucjonalne, ogólne i końcowe) owej umowy, o ile odnoszą się one do postanowień rozdziału 9 w zakresie, w jakim postanowienia owego rozdziału 9 należą do kompetencji dzielonych między Unią a państwami członkowskimi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z dnia 3.11.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – X/Ministerraad**(Sprawa C-68/15) ⁽¹⁾**

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Dyrektywa o spółkach dominujących i zależnych — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wypłata dywidend — Pobranie podatku u źródła — Podwójne opodatkowanie — Fairness tax)

(2017/C 239/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Ministerraad

Sentencja

- 1) Swobodę przedsiębiorczości należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa podatkowego danego państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy których zarówno spółka niebędąca rezydentem prowadząca działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim za pośrednictwem stałego zakładu, jak i spółka będąca rezydentem, w tym będąca rezydentem spółka zależna spółki niebędącej rezydentem, podlegają opodatkowaniu podatkiem takim jak *fairness tax*, jeżeli spółki te wypłacają dywidendy, które – ze względu na zastosowanie pewnych korzyści podatkowych przewidzianych przez krajowy system podatkowy – nie znajdują się w ich końcowym wyniku podlegającym opodatkowaniu, pod warunkiem że sposób określenia podstawy opodatkowania tym podatkiem nie prowadzi w rzeczywistości do traktowania owej spółki niebędącej rezydentem w sposób mniej korzystny niż spółki będącej rezydentem, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 5 dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa podatkowego danego państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują podatek taki jak *fairness tax*, którego opodatkowaniu podlegają spółki niebędące rezydentami prowadzące działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim za pośrednictwem stałego zakładu, a także spółki będące rezydentami, w tym będąca rezydentem spółka zależna spółki niebędącej rezydentem, jeżeli spółki te wypłacają dywidendy, które – ze względu na zastosowanie pewnych korzyści podatkowych przewidzianych przez krajowy system podatkowy – nie znajdują się w ich końcowym wyniku podlegającym opodatkowaniu.
- 3) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/96 w związku z art. 4 ust. 3 wskazanej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepis ów stoi na przeszkodzie krajowym przepisom prawa podatkowego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym w zakresie, w jakim te przepisy prawa podatkowego w sytuacji, w której zyski otrzymane przez spółkę dominującą od jej spółki zależnej są wypłacane przez tę spółkę dominującą po roku ich otrzymania, powodują opodatkowanie tych zysków podatkiem przekraczającym próg 5 % przewidziany we wspomnianym przepisie.

(¹) Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – H.C. Chavez-Vilchez i in./ Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank i in.

(Sprawa C-133/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuł 20 TFUE — Prawo pobytu w państwie członkowskim warunkujące dostęp do pomocy społecznej, a także do zasiłków rodzinnych — Obywatel państwa trzeciego sprawujący faktycznie na co dzień opiekę nad swym małoletnim dzieckiem będącym obywatelem tego państwa członkowskiego — Obowiązek wykazania przez obywatela państwa trzeciego niezdolności drugiego rodzica, będącego obywatelem wspomnianego państwa członkowskiego, do opieki nad dzieckiem — Odmowa prawa pobytu, która może zmusić dziecko do opuszczenia terytorium państwa członkowskiego, a nawet terytorium Unii)

(2017/C 239/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H.C. Chavez-Vilchez, P. Pinas, U. Nikolic, X.V. Garcia Perez, J. Uwituze, I.O. Enowassam, A.E. Guerrero Chavez, Y.R.L. Wip

Strona pozwana: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Gravenhage, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rijswijk, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam

Sentencja

- 1) Artykuł 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż do celów przeprowadzenia oceny, czy dziecko będące obywatelem Unii Europejskiej byłoby przymuszone do opuszczenia terytorium Unii rozpatrywanego jako całość i byłoby w ten sposób pozbawione skutecznego korzystania z istoty praw przyznanych mu przez ten artykuł, gdyby jego rodzicowi, będącemu obywatelem państwa trzeciego, odmówiono przyznania prawa pobytu w danym państwie członkowskim, okoliczność, że drugi rodzic, będący obywatelem Unii, jest rzeczywiście zdolny i gotowy do sprawowania samemu faktycznie na co dzień opieki nad dzieckiem, jest elementem istotnym, ale niewystarczającym, by móc stwierdzić pomiędzy rodzicem będącym obywatelem państwa trzeciego a dzieckiem brak takiego stosunku zależności, że dziecko to podlegałoby tego rodzaju przymusowi w przypadku takiej odmowy. Taka ocena musi opierać się na uwzględnieniu, w najlepszym interesie danego dziecka, wszystkich okoliczności danego przypadku, a w szczególności wieku dziecka, stopnia jego rozwoju psychicznego i emocjonalnego, siły związku uczuciowego dziecka zarówno z jego rodzicem będącym obywatelem Unii, jak i z rodzicem będącym obywatelem państwa trzeciego, a także ryzyka, jakie stanowiłoby dla równowagi tego dziecka rozdzielanie z tym ostatnim.
- 2) Artykuł 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie uzależniało przyznanie prawa pobytu na swym terytorium obywatelowi państwa trzeciego, będącemu rodzicem małoletniego dziecka będącego obywatelem tego państwa członkowskiego, który faktycznie na co dzień nim się opiekuje, od przedstawienia elementów umożliwiających ustalenie, że decyzja odmawiająca prawa pobytu rodzicowi będącemu obywatelem państwa trzeciego pozbawiałaby dziecko skutecznego korzystania z istoty praw związanych ze statusem obywatela Unii, zmuszając je do opuszczenia terytorium Unii rozpatrywanego jako całość. Jednakże do właściwych organów danego państwa członkowskiego należy przeprowadzenie, na podstawie elementów dostarczonych przez obywatela państwa trzeciego, dochodzenia koniecznego do tego, aby móc ocenić w świetle wszystkich okoliczności danego przypadku, czy decyzja odmowna prowadziła do takich konsekwencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 1.6.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 maja 2017 r. – Yoshida Metal Industry Co. Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S

(Sprawa C-421/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja oznaczeń przedstawiających powierzchnię z czarnymi kropkami — Unieważnienie prawa do znaku — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) — Artykuł 51 ust. 3]

(2017/C 239/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Yoshida Metal Industry Co. Ltd (przedstawiciele: J. Cohen, solicitor, T. St Quintin, barrister, G. Hobbs QC)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral, D. Gaja i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S (przedstawiciele: H. Pernez, avocate, i R. Löhr, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) Yoshida Metal Industry Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 389 z 23.11.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej/Deluxe Entertainment Services Group Inc.

(Sprawa C-437/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „deluxe” — Odmowa rejestracji przez eksperta)

(2017/C 239/07)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (przedstawiciele: L. Gellman, advocate i M. Esteve Sanz, abogada)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 czerwca 2015 r., *Deluxe Laboratories/OHIM (deluxe)* (T-222/14, niepublikowany, EU: T:2015:364), zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Hummel Holding A/S/Nike Inc., Nike Retail B.V.

(Sprawa C-617/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Znak towarowy Unii Europejskiej — Artykuł 97 ust. 1 — Jurysdykcja międzynarodowa — Powództwo o naruszenie skierowane przeciwko spółce mającej siedzibę w państwie trzecim — Spółka pośrednio zależna mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono powództwo — Pojęcie „przedsiębiorstwa”)

(2017/C 239/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hummel Holding A/S

Strona pozwana: Nike Inc., Nike Retail B.V.

Sentencja

Artykuł 97 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawnie samodzielna spółka mająca siedzibę w państwie członkowskim, która jest spółką pośrednio zależną spółki dominującej niemającej swojej siedziby w Unii Europejskiej, stanowi w rozumieniu tego przepisu „przedsiębiorstwo” tej spółki dominującej, jeśli ta spółka zależna stanowi ośrodek działalności dysponujący w państwie członkowskim, w którym się znajduje, pewną formą rzeczywistej i stabilnej obecności, w ramach której prowadzona jest działalność gospodarcza, a która znajduje wyraz zewnętrzny w sposób trwały, jako przedłużenie działalności wspomnianej spółki dominującej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 maja 2017r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litwa) – UAB „Litdana”/ Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-624/15) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 314 — Procedura marży — Przesłanki stosowania — Brak zgody krajowych organów podatkowych na zastosowanie przez podatnika procedury marży — Wzmianki na fakturach odnoszące się zarówno do zastosowania przez dostawcę procedury marży, jak i do zwolnienia z podatku VAT — Niezastosowanie przez dostawcę procedury marży przy dostawie towarów — Przesłanki wskazujące na istnienie nieprawidłowości lub przestępstwa przy dostawie towarów

(2017/C 239/09)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Litdana”

Strona pozwana: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Przy udziale: Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Sentencja

Artykuł 314 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on temu, aby właściwe organy państwa członkowskiego odmówiły podatnikowi, który otrzymał fakturę zawierającą informacje dotyczące zarówno procedury marży, jak i zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT), prawa do zastosowania procedury marży, nawet jeśli z późniejszej kontroli przeprowadzonej przez te organy wynika, że podatnik-pośrednik, dostarczający używane towary nie zastosował w rzeczywistości tejże procedury do dostawy towarów, chyba że zostanie ustalone przez właściwe organy, że podatnik nie działał w dobrej wierze lub że nie podjął wszystkich racjonalnych środków leżących w jego mocy w celu upewnienia się, że dokonywana przez niego transakcja nie prowadziła do udziału w przestępstwie podatkowym, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8.2.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luksemburg) – Berlioz Investment Fund SA/ Directeur de l'administration des contributions directes

(Sprawa C-682/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2011/16/UE — Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania — Artykuł 1 ust. 1 — Artykuł 5 — Wniosek o przekazanie informacji skierowany do osoby trzeciej — Odmowa udzielenia odpowiedzi — Sankcja — Pojęcie „przewidywalnego związku” informacji, których dotyczy wniosek — Kontrola organu współpracującego — Kontrola sądowa — Zakres — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 51 — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Artykuł 47 — Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem — Dostęp sądu i osoby trzeciej do wniosku o przekazanie informacji złożonego przez organ wnioskujący)

(2017/C 239/10)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Berlioz Investment Fund SA

Strona pozwana: Directeur de l'administration des contributions directes

Sentencja

- 1) Artykuł 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie stosuje prawo Unii w rozumieniu tego przepisu i w konsekwencji Karta praw podstawowych Unii Europejskiej znajduje zastosowanie, w sytuacji gdy w swoim ustawodawstwie państwo to przewiduje sankcję pieniężną wobec adresata decyzji, który odmawia udzielenia informacji w ramach wymiany pomiędzy organami podatkowymi, uzasadnionej w szczególności przepisami dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG.
- 2) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że adresat decyzji, na którego nałożona została sankcja pieniężna za niewykonanie decyzji administracyjnej nakazującej mu przekazanie informacji w ramach wymiany między krajowymi organami podatkowymi na podstawie dyrektywy 2011/16, ma prawo zakwestionować zgodność z prawem tej decyzji.
- 3) Artykuł 1 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2011/16 należy interpretować w ten sposób, że „przewidywalny związek” informacji, o przekazanie których zwróciło się państwo członkowskie do innego państwa członkowskiego, stanowi przesłankę, którą musi spełnić wniosek o przekazanie informacji, aby zaistniał obowiązek udzielenia odpowiedzi na ten wniosek przez współpracujące państwo członkowskie, a tym samym przesłankę zgodności z prawem decyzji nakazowej skierowanej przez to państwo członkowskie do adresata decyzji oraz sankcji nałożonej na niego z uwagi na niewykonanie tej decyzji.
- 4) Artykuł 1 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2011/16 należy interpretować w ten sposób, że kontrola organu współpracującego, do którego na podstawie tej dyrektywy wpłynął wniosek organu wnioskującego o przekazanie informacji, nie ogranicza się do formalnej prawidłowości tego wniosku, ale ma umożliwić również temu organowi współpracującemu ustalenie, że żądane informacje nie pozostają bez żadnego przewidywalnego związku z tożsamością danego podatnika i tożsamością ewentualnie wskazanej osoby trzeciej, jak też wymogami danego postępowania podatkowego. Te dwa przepisy dyrektywy 2011/16 oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w ramach wniesionej przez adresata decyzji skargi na sankcję, która została na niego nałożona przez organ współpracujący z uwagi na niewykonanie decyzji nakazowej przyjętej przez ten organ w wyniku wniosku o przekazanie informacji złożonego przez organ wnioskujący na podstawie dyrektywy 2011/16, sąd krajowy jest właściwy nie tylko w zakresie zmiany nałożonej sankcji, ale również w zakresie kontroli zgodności z prawem decyzji nakazowej. Co się tyczy przesłanki zgodności z prawem tejże decyzji w odniesieniu do przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek, sądowa kontrola ogranicza się do badania oczywistego braku takiego związku.

- 5) Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w ramach kontroli sądowej przeprowadzanej przez sąd współpracującego państwa członkowskiego sąd ten powinien mieć dostęp do wniosku o przekazanie informacji skierowanego przez wnioskujące państwo członkowskie do współpracującego państwa członkowskiego. Adresatowi decyzji nie przysługuje natomiast prawo dostępu do pełnego wniosku o przekazanie informacji, który zgodnie z art. 16 dyrektywy 2011/16 ma charakter poufny. Aby mógł on w pełni bronić swych racji przed sądem w odniesieniu do braku przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wnioski, wystarczy co do zasady, aby dysponował on informacjami, o których mowa w art. 20 ust. 2 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Douai – Francja) – Wenceslas de Lobkowicz/Ministère des Finances et des Comptes publics

(Sprawa C-690/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Urzędnik Unii Europejskiej — Regulamin pracowniczy — Obowiązkowa przynależność do systemu zabezpieczenia społecznego instytucji Unii Europejskiej — Dochody z nieruchomości uzyskiwane w państwie członkowskim — Podleganie na mocy prawa państwa członkowskiego obowiązkowi zapłaty powszechnych składek na zabezpieczenie społeczne, opłaty socjalnej i składek uzupełniających — Udział w finansowaniu systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego)

(2017/C 239/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Douai

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wenceslas de Lobkowicz

Strona pozwana: Ministère des Finances et des Comptes publics

Sentencja

Artykuł 14 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, stanowiącego załącznik do traktatów UE, FUE i Euratom, a także przepisy regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej dotyczące systemu zabezpieczenia społecznego wspólnego dla instytucji Unii należy interpretować w ten sposób, że stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, które przewiduje, że dochody z nieruchomości uzyskiwane w państwie członkowskim przez urzędnika Unii Europejskiej, który ma miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w tym państwie członkowskim, podlegają składkom i opłatom socjalnym przeznaczonym na finansowanie systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.03.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Minister Finansów/ Posnania Investment SA

(Sprawa C-36/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Artykuł 14 ust. 1 — Transakcje podlegające opodatkowaniu — Pojęcie „odpłatnej dostawy towarów” — Przeniesienie nieruchomości na rzecz państwa lub jednostki samorządu terytorialnego w celu spłaty zobowiązania podatkowego — Wylączenie]

(2017/C 239/12)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: Posnania Investment SA

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przeniesienie własności nieruchomości przez podatnika podatku od wartości dodanej na rzecz Skarbu Państwa państwa członkowskiego lub jednostki samorządu terytorialnego takiego państwa, następujące, tak jak w postępowaniu głównym, tytułem zapłaty zaległości podatkowych, nie stanowi odpłatnej dostawy towarów podlegającej podatkowi od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 maja 2017 r. – Dyson Ltd/Komisja Europejska

(Sprawa C-44/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Dyrektywa 2010/30/UE — Wskazanie, poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii — Rozporządzenie delegowane (UE) nr 665/2013 — Etykietowanie energetyczne odkurzaczy — Efektywność energetyczna — Metoda pomiaru — Granice kompetencji oddelegowanych — Przeinaczenie dowodów — Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie]

(2017/C 239/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dyson Ltd (przedstawiciele: E. Batchelor i M. Healy, solicitors, F. Carlin, barrister, A. Patsa, advocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i E. White, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 listopada 2015 r., Dyson/Komisja (T-544/13, EU:T:2015:836), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd ten oddalił podniesione w pierwszej instancji część pierwszą zarzutu pierwszego oraz zarzut trzeci.

- 2) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie podniesionych w pierwszej instancji części pierwszego zarzutu pierwszego oraz zarzutu trzeciego.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Dunajská Streda – Słowacja) – ERGO Poist'ovňa, a.s./ Alžbeta Barlíková

(Sprawa C-48/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek — Dyrektywa 86/653/EWG — Prowizja przedstawiciela handlowego — Artykuł 11 — Częściowe niewykonanie umowy zawartej między osobą trzecią a zleceniodawcą — Konsekwencje dla prawa do prowizji — Pojęcie „okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi zleceniodawca”)

(2017/C 239/14)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Dunajská Streda

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ERGO Poist'ovňa, a.s.

Strona pozwana: Alžbeta Barlíková

Sentencja

- 1) Wykładni art. 11 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten dotyczy nie tylko przypadków całkowitego niewykonania umowy między zleceniodawcą a osobą trzecią, ale również przypadków częściowego niewykonania takiej umowy, takich jak nieosiągnięcie ustalonej wielkości transakcji lub rozwiązanie umowy przed upływem okresu, na który została ona zawarta.
- 2) Wykładni art. 11 ust. 2 i 3 dyrektywy 86/653 należy dokonywać w ten sposób, że postanowienie umowy agencyjnej, zgodnie z którym agent musi zwrócić odpowiednią część swojej prowizji w razie częściowego niewykonania umowy zawartej między zleceniodawcą a osobą trzecią, nie stanowi „odstępstwa ze szkodą dla przedstawiciela handlowego” w rozumieniu art. 11 ust. 3 tej dyrektywy, pod warunkiem że część prowizji podlegająca zwrotowi jest proporcjonalna do zakresu niewykonania tej umowy oraz że owo niewykonanie nie wynika z okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi zleceniodawca
- 3) Wykładni art. 11 ust. 1 tiret drugie dyrektywy 86/653 należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie „okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi zleceniodawca” nie odnosi się tylko do okoliczności prawnych, które były bezpośrednią przyczyną rozwiązania umowy zawartej między zleceniodawcą a osobą trzecią, ale obejmuje też wszelkie okoliczności prawne i faktyczne będące przyczyną niewykonania umowy leżące po stronie zleceniodawcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – The Shirtmakers BV/ Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-59/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 32 ust. lit. e) ppkt (i) — Wartość celna — Wartość transakcyjna — Ustalenie — Pojęcie „kosztów transportu”]

(2017/C 239/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Shirtmakers BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

Artykuł 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „kosztów transportu” w rozumieniu tego przepisu obejmuje zawartą w fakturze wystawionej przez spedytora importerowi dodatkową kwotę, która odpowiada marży zysku i kosztom poniesionym przez tego spedytora z tytułu świadczenia przez niego usługi organizacji transportu towarów przywożonych na terytorium celne Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Lyon – Francja) – Jean-Philippe Lahorgue/Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

(Sprawa C-99/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 77/249/EWG — Artykuł 4 — Wykonywanie zawodu adwokata — Router służący do łączenia z wirtualną siecią prywatną adwokatów (RPVA) — Router „RPVA” — Odmowa wydania adwokatowi należącemu do izby adwokackiej innego państwa członkowskiego — Środek dyskryminujący]

(2017/C 239/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Lyon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean-Philippe Lahorgue

Strona pozwana: Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

przy udziale: Ministère public

Sentencja

Odmowa wydania routera służącego do łączenia z wirtualną siecią prywatną adwokatów ze strony właściwych organów wobec adwokata, który jest prawidłowo wpisany na listę adwokatów prowadzoną przez izbę adwokacką innego państwa członkowskiego wyłącznie z tego powodu, że adwokat ten nie jest wpisany na listę adwokatów prowadzoną przez izbę adwokacką w tym pierwszym państwie członkowskim, w którym zamierza on wykonywać zawód adwokata na zasadzie swobodnego świadczenia usług, w przypadku gdy ustawa nie wprowadza obowiązku współdziałania z innym adwokatem, stanowi ograniczenie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 4 dyrektywy Rady 77/249/WE z dnia 22 marca 1977 r. mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, w związku z art. 56 TFUE i art. 57 akapit trzeci TFUE. Do sądu odsyłającego należy zbadać, czy taka odmowa, w kontekście, w jakim została zastosowana, odpowiada rzeczywiście celom ochrony konsumentów i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, które mogą ją uzasadniać, oraz czy wynikające z niej ograniczenia nie wydają się być względem tych celów nieproporcjonalne.

(¹) Dz.U. C 165 z 10.5.2016

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą – Polska) – Archus sp. z o.o., Gama Jacek Lipik/Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.

(Sprawa C-131/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/17/WE — Zasady udzielania zamówień — Artykuł 10 — Zasada równego traktowania oferentów — Obowiązek wezwania przez instytucję zamawiającą oferentów do zmiany lub uzupełnienia oferty — Prawo do zatrzymania przez instytucję zamawiającą gwarancji bankowej w przypadku odmowy — Dyrektywa 92/13/EWG — Artykuł 1 ust. 3 — Procedury odwoławcze — Decyzja o udzieleniu zamówienia publicznego — Wykluczenie oferenta — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny)

(2017/C 239/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Krajowa Izba Odwoławcza

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Archus sp. z o.o., Gama Jacek Lipik

Strona pozwana: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.

Przy udziale: Digital-Center sp. z o.o.

Sentencja

1) Zasadę równego traktowania wykonawców zapisaną w art. 10 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego instytucja zamawiająca wezwała oferenta do dostarczenia oświadczeń lub dokumentów, których przedstawienie wymagała specyfikacja istotnych warunków zamówienia, a których nie dostarczono w terminie składania ofert. Artykuł ten nie stoi natomiast na przeszkodzie temu, by instytucja zamawiająca wezwała oferenta do wyjaśnienia oferty lub sprostowania oczywistej omyłki w tej ofercie, pod warunkiem jednak, że takie wezwanie zostanie skierowane do wszystkich oferentów znajdujących się w tej samej sytuacji, że wszyscy oferenci będą traktowani równo i lojalnie i że tego wyjaśnienia lub sprostowania nie będzie można zrównać z przedstawieniem nowej oferty, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

- 2) Dyrektywę Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienioną dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego złożono dwie oferty, a instytucja zamawiająca wydała jednocześnie dwie decyzje, odpowiednio, o odrzuceniu oferty jednego z oferentów i o udzieleniu zamówienia drugiemu, odrzucony oferent, który zaskarżył obie te decyzje, powinien mieć możliwość żądania wykluczenia oferty wygrywającego oferenta, w związku z czym pojęcie „danego zamówienia” w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 92/13, zmienionej dyrektywą 2007/66, może w danym razie dotyczyć ewentualnego wszczęcia nowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova – Rumunia) – Fondul Proprietatea SA/ Complexul Energetic Oltenia SA

(Sprawa C-150/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Wierzytelność przysługująca spółce, w której większościowy udział kapitałowy posiada państwo rumuńskie, wobec spółki, której jedynym akcjonariuszem jest to państwo — Datio in solutum — Pojęcie „pomocy państwa” — Obowiązek zgłoszenia Komisji Europejskiej)

(2017/C 239/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Craiova

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fondul Proprietatea SA

Strona pozwana: Complexul Energetic Oltenia SA

Sentencja

- 1) W okolicznościach takich jak okoliczności sprawy w postępowaniu głównym uchwała spółki, której większościowym udziałowcem jest państwo członkowskie, w sprawie wyrażenia zgody, w celu zaspokojenia wierzytelności, na datio in solutum składnika majątkowego będącego własnością innej spółki, której jedynym akcjonariuszem jest to państwo członkowskie, oraz w sprawie uiszczenia kwoty odpowiadającej różnicy między oszacowaną wartością tego składnika majątkowego i kwotą tej wierzytelności, może stanowić pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE, jeżeli:

- uchwała ta stanowi korzyść przyznaną bezpośrednio lub pośrednio z zasobów państwowych i może zostać przypisana państwu,
- przedsiębiorstwo będące beneficjentem nie uzyskałoby porównywalnych udogodnień od wierzyciela prywatnego oraz
- owa uchwała może mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję.

Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, czy powyższe przesłanki zostały spełnione.

- 2) Jeżeli sąd krajowy zakwalifikuje jako pomoc państwa uchwałę spółki, której większościowym udziałowcem jest państwo członkowskie, w sprawie wyrażenia zgody, w celu zaspokojenia wierzytelności, na datio in solutum składnika majątkowego będącego własnością innej spółki, której jedynym akcjonariuszem jest to państwo członkowskie, oraz w sprawie uiszczenia kwoty odpowiadającej różnicy między oszacowaną wartością tego składnika majątkowego i kwotą tej wierzytelności, organy tegoż państwa są zobowiązane zgłosić tę pomoc Komisji przed jej wprowadzeniem w życie na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez l'Augstākā tiesa – Lotwa) – „Latvijas dzelzceļš” VAS/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-154/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 94 ust. 1 i art. 96 — Procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego — Odpowiedzialność głównego zobowiązanego — Artykuły 203, 204 oraz art. 206 ust. 1 — Powstanie długu celnego — Usunięcie spod dozoru celnego — Niewykonanie jednego z obowiązków wynikających z zastosowania danej procedury celnej — Całkowite zniszczenie towaru lub jego nieodwracalna utrata z przyczyn związanych z jego charakterem, czy też w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej — Artykuł 213 — Solidarne zobowiązanie do pokrycia długu celnego — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 2 ust. 1 oraz art. 70 i 71 — Zdarzenie podatkowe i powstanie obowiązku podatkowego — Artykuł 201, 202 i 205 — Osoby zobowiązane do zapłaty podatku — Stwierdzenie braku towaru przez urząd celny przeznaczenia — Niepoprawnie zamknięte lub uszkodzone urządzenie dolnego rozładunku wagonu cysterny)

(2017/C 239/19)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Latvijas dzelzceļš” VAS

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Artykuł 203 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że ów przepis nie ma zastosowania w wypadku, w którym całkowita ilość towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie została przedstawiona w urzędzie celnym przeznaczenia przewidzianym w ramach tej procedury ze względu na całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę części tego towaru, co zostało wykazane w sposób wystarczający.
- 2) Artykuł 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że w wypadku, w którym całkowita ilość towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie została przedstawiona w urzędzie celnym przeznaczenia przewidzianym w ramach tej procedury ze względu na całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę części tego towaru, co zostało wykazane w sposób wystarczający, ma miejsce niewykonanie jednego z obowiązków związanych z tą procedurą, a mianowicie obowiązku przedstawienia towaru w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia, co prowadzi zasadniczo do powstania długu celnego w przywozie w odniesieniu do części towaru, która nie została przedstawiona w tym urzędzie celnym. Do sądu krajowego należy weryfikacja, czy okoliczność tego rodzaju jak uszkodzenie urządzenia rozładunku spełnia w niniejszej sprawie kryteria składające się na pojęcia „siły wyższej” i „nieprzewidzianych okoliczności” w rozumieniu art. 206 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, a mianowicie czy okoliczność ta jest nadzwyczajna dla podmiotu gospodarczego działającego w dziedzinie transportu substancji płynnych i niezależna od niego oraz, czy skutków tych nie można by było uniknąć, nawet gdyby dochowano wszelkiej staranności. W ramach tej weryfikacji ów sąd powinien w szczególności wziąć pod uwagę poszanowanie przez podmioty gospodarcze, takie jak główny zobowiązany i przewoźnik, obowiązujących przepisów i wymogów odnoszących się do stanu technicznego cystern i bezpieczeństwa transportu substancji płynnych tego rodzaju jak rozpuszczalnik.
- 3) Artykuł 2 ust. 1 lit. d) oraz art. 70 i 71 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatek ten nie jest należny za całkowicie zniszczoną lub nieodwracalnie utraconą część towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego.

- 4) Artykuł 96 ust. 1 lit. a) w związku z art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 204 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że główny zobowiązany jest odpowiedzialny za uiszczenie długu celnego powstałego w odniesieniu do towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nawet wówczas, gdy przewoźnik nie dochował ciężących na nim na podstawie art. 96 ust. 2 tego rozporządzenia obowiązków, w szczególności obowiązku przedstawienia tego towaru w stanie nienaruszonym w urzędzie celnym przeznaczenia w przewidzianym terminie.
- 5) Artykuł 96 ust. 1 lit. a) i art. 96 ust. 2, art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 204 ust. 3 oraz art. 213 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że organy celne państwa członkowskiego nie mają obowiązku dochodzenia należności na zasadzie odpowiedzialności solidarnej od przewoźnika, który, wraz z głównym zobowiązanym, powinien być uznany za zobowiązanego do uiszczenia długu celnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland – Niderlandy) – Bas Jacob Adriaan Krijgsman/Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

(Sprawa C-302/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) — Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów w przypadku odwołania lotu — Zwolnienie z obowiązku odszkodowania — Umowa przewozu zawarta za pośrednictwem internetowego biura podróży — Przewoźnik lotniczy, który poinformował w odpowiednim czasie biuro podróży o zmianie godziny odlotu — Biuro podróży, które przekazało ową informację pasażerowi za pośrednictwem poczty elektronicznej dziesięć dni przed odlotem]

(2017/C 239/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bas Jacob Adriaan Krijgsman

Strona pozwana: Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 lit. c) oraz art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że obsługujący przewoźnik lotniczy jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania przewidzianego tymi przepisami – w wypadku odwołania lotu, o czym pasażer nie został poinformowany co najmniej dwa tygodnie przed planowanym czasem odlotu – również wówczas, gdy ów przewoźnik poinformował o tym odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed wspomnianym planowanym czasem odlotu biuro podróży pośredniczące w zawarciu umowy przewozu z pasażerem, którego to odwołanie dotyczy, przy czym pasażer ten nie został poinformowany przez owo biuro w tym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska
(Sprawa C-337/16 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — EFRG i EFRROW — Decyzja wykonawcza Komisji Europejskiej — Doręczenie adresatowi — Późniejsze sprostowanie formatu wydruku załącznika — Publikacja decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)

(2017/C 239/21)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i P. Estêvão, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i M. França, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska
(Sprawa C-338/16 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — EFRG i EFRROW — Decyzja wykonawcza Komisji Europejskiej — Doręczenie adresatowi — Późniejsze sprostowanie formatu wydruku załącznika — Publikacja decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)

(2017/C 239/22)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i P. Estêvão, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i M. França, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2017 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska
(Sprawa C-339/16 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — EFRG i EFRROW — Decyzja wykonawcza Komisji Europejskiej — Doręczenie adresatowi — Późniejsze sprostowanie formatu wydruku załącznika — Publikacja decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)

(2017/C 239/23)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i P. Estêvão, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i M. França, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association française des entreprises privées (AFEP) i in./Ministre des finances et des comptes publics.

(Sprawa C-365/16) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich — Dyrektywa 2011/96/UE — Zapobieganie podwójnemu opodatkowaniu — Dopłata do podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 3 %

(2017/C 239/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association française des entreprises privées (AFEP), Axa, Compagnie générale des établissements Michelin, Danone, ENGIE, dawniej GDF Suez, Eutelsat Communications, LVMH Moët Hennessy-Louis Vuitton SA, Orange SA, Sanofi SA, Suez Environnement Company, Technip, Total SA, Vivendi, Eurazeo, Safran, Scor SE, Unibail-Rodamco SE, Zodiac Aerospace

Strona pozwana: Ministre des finances et des comptes publics

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 lit a) dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 2014/86/UE z dnia 8 lipca 2014 r. należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisowi podatkowemu ustanowionemu przez państwo członkowskie spółki dominującej, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, przewidującym, że wypłata dywidendy przez spółkę dominującą podlega opodatkowaniu podatkiem, którego podstawę stanowi kwota wypłaconej dywidendy, w tym dywidendy pochodzącej od spółek zależnych tej spółki niebędących rezydentami.

(¹) Dz.U. C 335 z 12.09.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 23 listopada 2016 r. – Emmea Srl, Commercial Hub Srl/ Comune di Siracusa i in.

(Sprawa C-595/16)

(2017/C 239/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Emmea Srl, Commercial Hub Srl

Strona pozwana: Comune di Siracusa, Assessorato delle Attività Produttive per la Regione Siciliana, Libero Consorzio Comunale – obecnie Provincia di Siracusa, Camera di Commercio di Siracusa

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2017 r. Trybunał (dziesiąta izba) orzekł, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedłożony przez Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia postanowieniem z dnia 20 października 2016 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 1 lutego 2017 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Wind Telecomunicazioni SpA

(Sprawa C-54/17)

(2017/C 239/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Druga strona postępowania: Wind Telecomunicazioni SpA

Pytania prejudycjalne (¹)

1) Czy art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. (²) stoją na przeszkodzie takiej wykładni odpowiednich krajowych przepisów transponujących (ustanowionych, odpowiednio, przez art. 24 i 25 kodeksu konsumenta), zgodnie z którą uznaje się, że podlega zakwalifikowaniu jako „bezprawny nacisk” i, zatem, jako „agresywna praktyka handlowa” mogąca „w istotny sposób” ograniczyć swobodę wyboru lub postępowania przeciętnego konsumenta takie zachowanie operatora telefonicznego, które polega na braku poinformowania [konsumenta] o zamieszczeniu na karcie SIM określonych usług telefonicznych (np. usługa automatycznej sekretarki lub dostępu do Internetu), szczególnie w sytuacji, w której samemu operatorowi telefonicznemu nie zostaje przypisane żadne rzeczywiste, dodatkowe i odmienne zachowanie?

- 2) Czy pkt 29 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że „dostawa niezamówiona” ma miejsce wtedy, kiedy operator telefonii komórkowej żąda od swojego klienta wynagrodzenia za usługę automatycznej sekretarki lub dostępu do Internetu i to w sytuacji charakteryzującej się tym, że:
- operator telefoniczny, w momencie zawierania umowy telefonii ruchomej, zaniechał poprawnego poinformowania konsumenta o okoliczności, że usługi automatycznej sekretarki i dostępu do Internetu zostały zamieszczone na karcie SIM z takim skutkiem, że konsument może potencjalnie korzystać z rzeczonych usług bez dokonywania ustawień ad hoc (setting);
  - w celu faktycznego skorzystania z tych usług konsument musi jednak wykonać konieczne do tego operacje (na przykład, wybrać numer automatycznej sekretarki w telefonie lub wprowadzić polecenia, które pozwalają na połączenie z Internetem);
  - operatorowi nie można niczego zarzucić jeżeli chodzi o tryb techniczny i operacyjny, za pośrednictwem których konsument faktycznie korzysta z tych usług, ani w odniesieniu do nieodłącznych takim trybom informacji i cen samych usług, ale przypisane mu zostaje jedynie wspomniane zaniechanie poinformowania [konsumenta] o zamieszczeniu usług na karcie SIM?
- 3) Czy ratio dyrektywy „ogólnej” 2005/29/WE, jakim jest „sieć zabezpieczeń” dla ochrony konsumentów, a także motyw 10 i art. 3 ust. 4 tej samej dyrektywy 2005/29/WE, stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które przywraca ocenę poszanowania szczególnych obowiązków przewidzianych przez dyrektywę sektorową 2002/22/WE⁽³⁾ w ochronie użytkowników, w ramach zastosowania dyrektywy ogólnej 2005/29/WE w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych, wyłączając w konsekwencji interwencję urzędu właściwego do zwalczania naruszenia dyrektywy sektorowej w każdym przypadku, kiedy możliwe jest także ustalenie wystąpienia nieuczciwej praktyki handlowej?
- 4) Czy zasadę szczególności usankcjonowaną przez art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE należy rozumieć jako zasadę regulującą stosunków pomiędzy porządkami prawnymi (porządek prawny ogólny i porządek prawny sektorowy), lub stosunków pomiędzy przepisami prawa (przepisy prawa ogólne i przepisy prawa szczególne), lub, jeszcze, stosunków pomiędzy urzędami odpowiedzialnymi za regulację odpowiednich sektorów i nadzór nad nimi?
- 5) Czy pojęcie „kolizji”, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, można uznać za spełnione tylko w przypadku radykalnej sprzeczności pomiędzy przepisami uregulowania w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych i innymi przepisami wywodzącymi się z prawa Unii, które regulują specyficzne zagadnienia sektorowe praktyk handlowych lub czy jest wystarczające, aby omawiane przepisy narzucały reżim niezgodny z uregulowaniem w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych w odniesieniu do specyfiki sektora, powodujący zbieg norm (Normenkollision) względem tego samego konkretnego przypadku?
- 6) Czy pojęcie przepisów prawnych Wspólnoty, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, uwzględnia jedynie przepisy zawarte w rozporządzeniach i dyrektywach europejskich oraz w normach dokonujących ich bezpośredniej transpozycji czy też dotyczy ono także przepisów ustawowych i rozporządzeń wykonawczych [w przedmiocie] zasad prawa europejskiego?
- 7) Czy zasada szczególności, usankcjonowana w motywie 10 i art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, art. 20 i 21 dyrektywy 2002/22/WE oraz art. 3 i 4 dyrektywy 2002/21/WE⁽⁴⁾ stoją na przeszkodzie takiej wykładni odpowiednich krajowych przepisów transponujących, zgodnie z którą uznaje się, że ilekroć w sektorze regulowanym, objętym sektorowym uregulowaniem „konsumpcyjnym” przyznającym uprawnienia regulacyjne i sankcyjne urzędowi sektora, ma miejsce postępowanie podpadające pod pojęcie „praktyki agresywnej” na mocy art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE lub „w każdych okolicznościach agresywnej” na mocy załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, zawsze musi znaleźć zastosowanie uregulowanie ogólne w przedmiocie nieuczciwych praktyk, i to także wtedy, kiedy istnieje uregulowanie sektorowe, przyjęte w ochronie konsumentów i oparte na założeniach prawa Unii regulującego te same „praktyki agresywne” i „agresywnej w każdych okolicznościach” lub, w każdym razie, te same „praktyki nieuczciwe”?

⁽¹⁾ Uwaga: została tutaj przyjęta wzrastająca numeracja pytań prejudycjalnych, odmiennie od numeracji zawartej w postanowieniu o odesłaniu prejudycjalnym, w którym zawarte zostały dwie grupy pytań z pominięciem numeracji wzrastającej.

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 367).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 349).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 1 lutego 2017 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Vodafone Omnitel NV**

(Sprawa C-55/17)

(2017/C 239/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Druga strona postępowania: Vodafone Omnitel NV

Pytania prejudycjalne ⁽¹⁾

- 1) Czy art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie takiej wykładni odpowiednich krajowych przepisów transponujących (ustanowionych, odpowiednio, przez art. 24 i 25 kodeksu konsumenta), zgodnie z którą uznaje się, że podlega zakwalifikowaniu jako „bezprawny nacisk” i, zatem, jako „agresywna praktyka handlowa” mogąca „w istotny sposób” ograniczyć swobodę wyboru lub postępowania przeciętnego konsumenta takie zachowanie operatora telefonicznego, które polega na braku poinformowania [konsumenta] o zamieszczeniu na karcie SIM określonych usług telefonicznych (np. usługa automatycznej sekretarki lub dostępu do Internetu), szczególnie w sytuacji, w której samemu operatorowi telefonicznemu nie zostaje przypisane żadne rzeczywiste, dodatkowe i odmienne zachowanie?
- 2) Czy pkt 29 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że „dostawa niezamówiona” ma miejsce wtedy, kiedy operator telefonii komórkowej żąda od swojego klienta wynagrodzenia za usługę automatycznej sekretarki lub dostępu do Internetu i to w sytuacji charakteryzującej się tym, że:
  - operator telefoniczny, w momencie zawierania umowy telefonii ruchomej, zaniechał poprawnego poinformowania konsumenta o okoliczności, że usługi automatycznej sekretarki i dostępu do Internetu zostały zamieszczone na karcie SIM z takim skutkiem, że konsument może potencjalnie korzystać z rzeczonych usług bez dokonywania ustawień ad hoc (setting);
  - w celu faktycznego skorzystania z tych usług konsument musi jednak wykonać konieczne do tego operacje (na przykład, wybrać numer automatycznej sekretarki w telefonie lub wprowadzić polecenia, które pozwalają na połączenie z Internetem);
  - operatorowi nie można niczego zarzucić jeżeli chodzi o tryb techniczny i operacyjny, za pośrednictwem których konsument faktycznie korzysta z tych usług, ani w odniesieniu do nieodłącznych takim trybom informacji i cen samych usług, ale przypisane mu zostaje jedynie wspomniane zaniechanie poinformowania [konsumenta] o zamieszczeniu usług na karcie SIM?
- 3) Czy ratio dyrektywy „ogólnej” 2005/29/WE, jakim jest „sieć zabezpieczeń” dla ochrony konsumentów, a także motyw 10 i art. 3 ust. 4 tej samej dyrektywy 2005/29/WE, stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które przywraca ocenę poszanowania szczególnych obowiązków przewidzianych przez dyrektywę sektorową 2002/22/WE ⁽³⁾ w ochronie użytkowników, w ramach zastosowania dyrektywy ogólnej 2005/29/WE w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych, wyłączając w konsekwencji interwencję urzędu właściwego do zwalczania naruszenia dyrektywy sektorowej w każdym przypadku, kiedy możliwe jest także ustalenie wystąpienia nieuczciwej praktyki handlowej?
- 4) Czy zasadę szczególności usankcjonowaną przez art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE należy rozumieć jako zasadę regulującą stosunków pomiędzy porządkami prawnymi (porządek prawny ogólny i porządek prawny sektorowy), lub stosunków pomiędzy przepisami prawa (przepisy prawa ogólne i przepisy prawa szczególne), lub, jeszcze, stosunków pomiędzy urzędami odpowiedzialnymi za regulację odpowiednich sektorów i nadzór nad nimi?
- 5) Czy pojęcie „kolizji”, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, można uznać za spełnione tylko w przypadku radykalnej sprzeczności pomiędzy przepisami uregulowania w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych i innymi przepisami wywodzącymi się z prawa Unii, które regulują specyficzne zagadnienia sektorowe praktyk handlowych lub czy jest wystarczające, aby omawiane przepisy narzucały reżim niezgodny z uregulowaniem w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych w odniesieniu do specyfiki sektora, powodujący zbieg norm (Normenkollision) względem tego samego konkretnego przypadku?

- 6) Czy pojęcie przepisów prawnych Wspólnoty, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, uwzględnia jedynie przepisy zawarte w rozporządzeniach i dyrektywach europejskich oraz w normach dokonujących ich bezpośredniej transpozycji czy też dotyczy ono także przepisów ustawowych i rozporządzeń wykonawczych [w przedmiocie] zasad prawa europejskiego?
- 7) Czy zasada szczególności, usankcjonowana w motywie 10 i art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, art. 20 i 21 dyrektywy 2002/22/WE oraz art. 3 i 4 dyrektywy 2002/21/WE⁽⁴⁾ stoją na przeszkodzie takiej wykładni odpowiednich krajowych przepisów transponujących, zgodnie z którą uznaje się, że ilekroć w sektorze regulowanym, objętym sektorowym uregulowaniem „konsumpcyjnym” przyznającym uprawnienia regulacyjne i sankcyjne urzędowi sektora, ma miejsce postępowanie podpadające pod pojęcie „praktyki agresywnej” na mocy art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE lub „w każdych okolicznościach agresywnej” na mocy załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, zawsze musi znaleźć zastosowanie uregulowanie ogólne w przedmiocie nieuczciwych praktyk, i to także wtedy, kiedy istnieje uregulowanie sektorowe, przyjęte w ochronie konsumentów i oparte na założeniach prawa Unii regulującego te same „praktyki agresywne” i „agresywnej w każdych okolicznościach” lub, w każdym razie, te same „praktyki nieuczciwe”?

⁽¹⁾ Uwaga: została tutaj przyjęta wzrastająca numeracja pytań prejudycjalnych, odmiennie od numeracji zawartej w postanowieniu o odesłaniu prejudycjalnym, w którym zawarte zostały dwie grupy pytań z pominięciem numeracji wzrastającej.

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 367).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 349).

**Odwołanie wniesione w dniu 30 marca 2017 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od wyroku Sądu
(dziewiąta izba) z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen
(LUBELSKA), T-701/15**

(Sprawa C-162/17 P)

(2017/C 239/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: Bogusław Majczyna)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej (dziewiąta izba) z dnia 19 stycznia 2017 r., Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (LUBELSKA), T-701/15;
- odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (dziewiąta izba) z dnia 19 stycznia 2017 r., Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (LUBELSKA), T-701/15 (EU:T:2017:16), oraz o odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania.

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę Stock Polska sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie na decyzję Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM; obecnie po zmianie nazwy: Urząd Własności Intelektualnej Unii Europejskiej – EUIPO) z dnia 24 września 2015 r. w sprawie R1788/2014-5 utrzymującej w mocy decyzję EUIPO z dnia 14 maja 2014 r. o odmowie rejestracji unijnego znaku towarowego na rzecz Stock Polska sp. z o.o.

Wyrok Sądu i poprzedzające go decyzje EUIPO stanowią o odmowie zarejestrowania znaku towarowego „Lubelska” ze względu na jego podobieństwo do znaku „Lubeca”, które to podobieństwo prowadzi do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd opinii publicznej na terytorium Niemiec, gdzie wcześniejszy znak towarowy „Lubeca” jest chroniony co do pochodzenia towarów oznaczonych tym znakiem, na gruncie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu wyrokowi następujące zarzuty:

1. Zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ poprzez niedokonanie całościowej oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, opartej na całościowym wrażeniu z uwzględnieniem elementów odróżniających i dominujących, a to zwłaszcza ze względu na bezpodstawne ograniczenie oceny podobieństwa oznaczenia do wcześniejszego znaku towarowego do jednego elementu tego oznaczenia (elementu słownego).

Sąd błędnie przyjął możliwość ograniczenia oceny podobieństwa dwóch znaków towarowych, polegającego na zbadaniu tylko jednego z elementów tworzących dany złożony znak towarowy (elementu słownego) i porównaniu go z innym znakiem towarowym, eliminując z tej oceny element graficzny, bez wcześniejszego ustalenia, że element słowny stanowi element dominujący, a element graficzny jest bez znaczenia. Sąd ustalił tylko, że element graficzny ma słabszy charakter odróżniający, nie biorąc pod uwagę, że posiadanie przez dany element oznaczenia słabego charakteru odróżniającego nie musi być równoważne z niedominującym charakterem tego elementu.

2. Zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasad równego traktowania, dobrej administracji i pewności prawa poprzez nieuwzględnienie faktu niezastosowania się przez EUIPO do jego wcześniejszej praktyki decyzyjnej, sformułowanej w wytycznych EUIPO, oraz w konsekwencji poprzez zaakceptowanie rozstrzygnięcia sprzecznego z tą praktyką.

Sąd pominął okoliczność, że EUIPO odstąpił od swojej wcześniejszej praktyki decyzyjnej, sformułowanej w Wytycznych, a odnoszącej się do stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, oraz że nie istniały szczególne okoliczności, uzasadniające odejście od tej praktyki.

3. Zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 poprzez dokonanie oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd z przyjęciem prawdziwości okoliczności, które wedle wiedzy powszechnej nie zachodzą oraz z pominięciem powszechnie znanych, istotnych okoliczności, co w rezultacie doprowadziło do przeinaczenia faktów i dowodów, a mianowicie:

- a) z przyjęciem jako faktu powszechnie znanego okoliczności, że przeciętny niemiecki konsument nie zna znaczenia nazwy Lubeca, przy pominięciu okoliczności, że stopień znajomości łacińskich nazw miast (tj. Lubeca) nie ma związku ze stopniem znajomości łaciny jako takiej oraz okoliczności, że konsumenci napojów alkoholowych przywiązują istotną wagę do pochodzenia geograficznego tych napojów,

- b) z przyjęciem jako faktu powszechnie znanego okoliczności, że element graficzny w postaci korony występuje powszechnie w oznaczeniach napojów alkoholowych.

4. Zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia w ramach stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 poprzez:

- a) brak wskazania, który z elementów oznaczenia został przez Sąd uznany za dominujący,

- b) brak wskazania okoliczności uzasadniających tezę, że znaczenie słowa „Lubeca” nie jest znane przeciętnemu niemieckiemu konsumentowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte/ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

(Sprawa C-191/17)

(2017/C 239/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte

Strona pozwana: ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 pkt 14 dyrektywy 2007/64/WE w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie usług płatniczych”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że termin „rachunek płatniczy” (art. 4 pkt 14) obejmuje także internetowy rachunek oszczędnościowy, na który dany klient (z wkładem na żądanie i bez szczególnego udziału banku) w drodze telebankingu może dokonywać wpłat na prowadzony w jego imieniu rachunek i wypłat z prowadzonego w jego imieniu rachunku (rachunek bieżący w Austrii), i z tego względu jest on objęty zakresem stosowania dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz. U. 2007, L 319, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 25 kwietnia 2017 r. – X/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-213/17)

(2017/C 239/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag z siedzibą w Amsterdamie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 23 ust. 3 rozporządzenia Dublin ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że Włochy stały się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w tym państwie przez skarżącego w dniu 23 października 2014 r., pomimo że ze względu na złożone uprzednio w Niderlandach wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia Dublin, z których ostatni był jeszcze w tym czasie rozpatrywany w Niderlandach – jako że Afdeling nie orzekł jeszcze w przedmiocie odwołania wniesionego przez skarżącego od wskazanego powyżej w pkt 1.3 orzeczenia rechtbank z dnia 7 lipca 2014 r. – Niderlandy były pierwotnie odpowiedzialnym państwem członkowskim?

2. Czy z art. 18 ust. 2 rozporządzenia Dublin wynika, że postępowanie w przedmiocie badania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, które toczyło się jeszcze w Niderlandach, gdy w dniu 5 marca 2015 r. złożono wniosek o uznanie odpowiedzialności, powinno być zostać przez niderlandzkie władze zawieszony natychmiast po przedstawieniu tego wniosku o uznanie odpowiedzialności i po upływie terminu przewidzianego w art. 24 powinno być zostać umorzony poprzez cofnięcie lub zmianę uprzednio wydanej decyzji z dnia 11 czerwca 2014 r., na mocy której oddalono wniosek o udzielenie azylu z dnia 4 czerwca 2014 r.?
3. Jeżeli na pytanie drugie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy wówczas odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku skarżącego o udzielenie ochrony międzynarodowej nie przeszła na Włochy, lecz pozostała po stronie władz niderlandzkich, ponieważ strona przeciwna nie cofnęła, ani nie zmieniła decyzji z dnia 11 czerwca 2014 r.?
4. Czy w związku z tym, że władze niderlandzkie nie powiadomiły o tym, że w Niderlandach było jeszcze rozpatrywane przez Afdeling odwołanie w drugim postępowaniu w sprawie azylu, władze te naruszyły wynikający z art. 24 ust. 5 rozporządzenia Dublin obowiązek przekazania władzom włoskim informacji, na podstawie których mogłyby one sprawdzić, czy ich państwo jest odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w owym rozporządzeniu?
5. Jeżeli na pytanie czwarte należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy to naruszenie obowiązku prowadzi wówczas do wniosku, że w związku z tym odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku skarżącego o udzielenie ochrony międzynarodowej nie przeszła na Włochy, lecz pozostała po stronie władz niderlandzkich?
6. Jeżeli odpowiedzialność nie pozostała po stronie Niderlandów, czy władze niderlandzkie powinny być w takim razie rozpatrzyć w związku z wydaniem skarżącego z Włoch do Niderlandów w ramach jego sprawy karnej na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia Dublin i na zasadzie odstępowania od art. 3 ust. 1 rozporządzenia Dublin złożony przez niego we Włoszech wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, i czy wskutek tego z racjonalnego punktu widzenia nie powinny one być korzystać z przewidzianego w art. 24 ust. 1 rozporządzenia Dublin uprawnienia do przedstawienia władzom włoskim wniosku o wtórne przejęcie skarżącego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz. U. 2013, L 180, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin
(Niemcy) w dniu 27 kwietnia 2017 r. – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH &
Co. KG/Land Berlin**

(Sprawa C-220/17)

(2017/C 239/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 7 ust. 14 tej dyrektywy są nieważne z powodu naruszenia zasady pewności prawa z tego względu, że nakazują państwom członkowskim ustanowienia zakazu wprowadzania do obrotu niektórych wyrobów tytoniowych, przy czym nie jest jasne i jednoznaczne, które z tych wyrobów powinny zostać zakazane już od 20 maja 2016 r., a które dopiero od 20 maja 2020 r.?
- b) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40 w związku z art. 7 ust. 14 tej dyrektywy są nieważne z powodu naruszenia zasady równego traktowania z tego względu, że w odniesieniu do zakazów, które mają zostać ustanowione przez państwa członkowskie, dokonują rozróżnienia według ilości sprzedaży, przy czym brak jest w tym względzie uzasadnienia?

- c) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40/UE jest nieważny z powodu naruszenia zasady proporcjonalności lub art. 34 TFUE z tego względu, że nakazują one państwu członkowskiemu ustanowienie zakazu wprowadzania do obrotu już od 20 maja 2016 r. wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie, których wielkość sprzedaży w całej Unii wynosi mniej niż 3 % w danej kategorii wyrobu?
- d) W razie udzielenia na pytania 1 a) – 1 c) odpowiedzi przeczącej: Jak należy interpretować pojęcie „kategorii wyrobu” w art. 7 ust. 14 dyrektywy 2014/40/UE? Czy zaklasyfikowanie do „kategorii wyrobu” powinno być dokonywane według rodzaju charakterystycznego aromatu bądź według rodzaju (aromatyzowanego) wyrobu tytoniowego bądź na podstawie kombinacji obu tych kryteriów?
- e) W razie udzielenia na pytania 1 a) – 1 c) odpowiedzi przeczącej: W jaki sposób należy stwierdzić, czy w odniesieniu do określonego wyrobu tytoniowego osiągnięta jest granica 3 % zgodnie z art. 7 ust. 14 dyrektywy 2014/40/UE, jeżeli brak jest w tym względzie oficjalnych i dostępnych publicznie liczb i statystyk?
- 2) a) Czy w ramach transpozycji do prawa krajowego art. 8 – 11 dyrektywy 2014/40/UE państwa członkowskie mogą przyjąć uzupełniające przepisy przejściowe?
- b) W razie udzielenia na pytanie prejudycjalne 2 a) odpowiedzi przeczącej:
- (1) Czy art. 9 ust. 6 oraz art. 10 ust. 1 zdanie drugie lit. f) dyrektywy 2014/40/UE są nieważne z powodu naruszenia zasady proporcjonalności lub art. 34 TFUE z tego względu, że delegują one na Komisję ustalenie określonych wymogów dotyczących etykietowania i opakowania, nie wyznaczając jej w tym względzie terminu i nie przewidując szerszych przepisów w przejściowych lub terminów zapewniających, że danym przedsiębiorcom pozostanie wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymogów dyrektywy?
- (2) Czy art. 9 ust. 1 zdanie drugie (ostrzeżenie tekstowe) i ust. 4 zdanie drugie (rozmiar czcionki), art. 10 ust. 2 zdanie drugie lit. b) (informacje o zaprzestaniu palenia) i lit. e) (umieszczanie ostrzeżenia) oraz art. 11 ust. 1 zdanie pierwsze (etykietowanie) dyrektywy 2014/40/UE są nieważne z powodu naruszenia zasady proporcjonalności lub art. 34 TFUE z tego względu, że przyznają państwom członkowskim różne prawa wyboru i regulacji, nie wyznaczając im w tym względzie terminu i nie przewidując szerszych przepisów przejściowych zapewniających, że danym przedsiębiorcom pozostanie wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymogów dyrektywy?
- 3) a) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) w związku z ust. 3 dyrektywy 2014/40/UE należy interpretować w ten sposób, że nakazuje on państwu członkowskiemu ustanowienie zakazu stosowania informacji odnoszących się do smaku, zapachu, środków aromatyzujących lub innych dodatków również wtedy, gdy nie stanowią one informacji handlowych i stosowanie danych składników jest nadal dozwolone?
- b) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2014/40/UE jest nieważny z tego względu, że jest on sprzeczny z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE, Dz.U. L 127, s.1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 27 kwietnia 2017 r. – M. G. Tjebbes i in./Minister van Buitenlandse Zaken**

(Sprawa C-221/17)

(2017/C 239/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M. G. Tjebbes, G. J. M. Koopman, E. Saleh Abady, L. Duboux

Strona pozwana: Minister van Buitenlandse Zaken

Pytania prejudycjalne

Czy art. 20 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w szczególności w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w ten sposób, że ze względu na brak w indywidualnym przypadku oceny w oparciu o zasadę proporcjonalności – jeżeli chodzi o skutki utraty obywatelstwa dla sytuacji zainteresowanych z punktu widzenia prawa Unii – stoją one na przeszkodzie uregulowaniom ustawowym, takim jak te, sporne w postępowaniu głównym, które przewidują, że:

- a) pełnoletni, który posiada jednocześnie obywatelstwo państwa trzeciego, traci z mocy ustawy swoje obywatelstwo i tym samym obywatelstwo Unii z tego powodu, że przez nieprzerwany okres dziesięciu lat miał miejsce swojego zwykłego pobytu za granicą i poza terytorium Unii Europejskiej, mimo że istnieją możliwości przerwania biegu tego dziesięcioletniego terminu?
- b) małoletni traci w określonych okolicznościach obywatelstwo swojego państwa członkowskiego i tym samym obywatelstwo Unii z związku z utratą obywatelstwa przez jednego z jego rodziców w rozumieniu uwag w pkt a)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 4 maja 2017 r. – XC i in.**

(Sprawa C-234/17)

(2017/C 239/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: XC, YB, ZA

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, w szczególności art. 4 ust. 3 TUE w związku z wywodzonymi z tego postanowienia zasadami równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje ono Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) do dokonania na wniosek zainteresowanego weryfikacji prawomocnego orzeczenia sądu karnego w odniesieniu do domniemanego naruszenia prawa Unii (tutaj: art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Szengen), jeżeli prawo krajowe (§ 363a StPO) [Strafprozessordnung, kodeks postępowania karnego] przewiduje taką weryfikację jedynie w odniesieniu do domniemanego naruszenia EKPC lub jednego z protokołów dodatkowych do tej konwencji?

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-162/14,
Canadian Solar Emea GmbH i in./Rada, wniesione w dniu 8 maja 2017 r. przez Canadian Solar Emea
GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang),
Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc.**

(Sprawa C-236/17 P)

(2017/C 239/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc. (przedstawiciele: J. Bourgeois, avocat, S. De Knop, advocaat, M. Meulenbelt, advocaat, A. Willems, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-162/14;
- uwzględnienie żądania przedstawionego w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszących odwołanie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszące odwołanie i jej własnymi kosztami, zarówno w pierwszej instancji jak i w postępowaniu odwoławczym;
- obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania odwoławczego ich własnymi kosztami;

Tytułem subsydiarnym

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-162/14;
- odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym nastąpi w orzeczeniu Sądu kończącym postępowanie w sprawie;
- obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania odwoławczego ich własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo, wymagając, aby wnoszące odwołanie wykazały, że mają interes prawny w podniesieniu zarzutów pierwszego i drugiego; w każdym razie Sąd dokonał błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych, ponieważ wnoszące odwołanie mają taki interes.
2. Sąd naruszył prawo, wymagając, aby wnoszące odwołanie wykazały, że mają interes prawny w podniesieniu zarzutu trzeciego; Sąd dokonał błędnej wykładni art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia 1225/2009 („rozporządzenia podstawowego”).⁽¹⁾
3. Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że rozporządzenie 1168/2012 miało zastosowanie do postępowania antydumpingowego w niniejszej sprawie⁽²⁾; Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że zaskarżone rozporządzenie nie było obarczone wadą za względu na nieustosunkowanie się przez Komisję do wniosku wnoszących odwołanie o uzyskanie statusu spółki prowadzącej działalność w warunkach gospodarki rynkowej.
4. Sąd naruszył prawo, pozwalając instytucjom na ustalenie cła antydumpingowego na poziomie kompensującym szkodę spowodowaną przez czynniki inne niż przywóz dumpingowy; Sąd naruszył prawo niesłusznie odwracając ciężar dowodu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51). Artykuł 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego został zastąpiony przez identyczny art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie (EU) Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2012, L 344, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-163/14,
Canadian Solar Emea i in. przeciwko Rada, wniesione w dniu 8 maja 2017 r. przez Canadian Solar
Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing
(Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc.**

(Sprawa C-237/17 P)

(2017/C 239/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc. (przedstawiciele: J. Bourgeois, avocat, S. De Knop, advocaat, M. Meulenbelt, advocaat, A. Willems, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-163/14;
- uwzględnienie żądania przedstawionego w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszących odwołanie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszące odwołanie i jej własnymi kosztami, zarówno w pierwszej instancji jak i w postępowaniu odwoławczym;
- obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania odwoławczego ich własnymi kosztami;

Tytułem subsydiarnym

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-162/14;
- odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym nastąpi w orzeczeniu Sądu kończącym postępowanie w sprawie;
- obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania odwoławczego ich własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył prawo, wymagając, aby wnoszące odwołanie wykazały, że mają interes prawny w podniesieniu zarzutów pierwszego i drugiego; w każdym razie Sąd dokonał błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych, ponieważ wnoszące odwołanie mają taki interes.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-244/17)

(2017/C 239/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Gussetti, P. Aalto, L. Havas, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2017/477 z dnia 3 marca 2017 r. w sprawie stanowiska, które ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Współpracy ustanowionej na mocy Umowy o wzmocnionym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kazachstanu, z drugiej strony, w odniesieniu do ustaleń roboczych Rady Współpracy, Komitetu Współpracy, wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów⁽¹⁾,
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że dodanie proceduralnej podstawy prawnej w ramach Wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w szczególności art. 31 ust. 1 TUE wymagającego jednomyślności narusza traktat w świetle jego wykładni dokonanej w orzecznictwie Trybunału.

Na poparcie tego zarzutu Komisja podnosi następujące argumenty:

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału decyzja oparta na art. 218 ust. 9 TFUE powinna być podjęta większością kwalifikowaną, nawet gdyby w innym wypadku jedna materialna podstawa prawna lub więcej materialnych podstaw prawnych wymagało jednomyślności w celu zawarcia umowy międzynarodowej. Dodanie jakiegokolwiek podstawy prawnej mającej na celu zapewnienie jednomyślności nie ma wpływu na przebieg procedury, która doprowadziła do podjęcia tej decyzji w Radzie.

Decyzja Rady podjęta w ramach procedury określonej w art. 218 ust. 9 TFUE nie ma na celu uzupełniania czy zmiany ram instytucjonalnych umowy, a zatem nie może być zrównana z zawarciem lub zmianą umowy międzynarodowej, ale ma na celu zapewnienie jej skutecznego wykonania. Taka decyzja zgodnie z art. 218 ust. 8 akapit pierwszy i art. 218 ust. 9 powinna być podjęta większością kwalifikowaną. Nałożenie wymogu podjęcia tej decyzji jednomyślnie jest niezgodne z prawem.

Po drugie, jak wyjaśniono już także w orzecznictwie Trybunału, art. 218 TFUE przewiduje „jednolitą procedurę o zakresie ogólnym dotyczącą negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, które Unia może zawierać w odniesieniu do dziedzin swoich działań, w tym WPZiB”. Szczególny charakter WPZiB jest odzwierciedlony w fakcie, że wniosek jest przedkładany łącznie przez Komisję (pod względem elementów nieobjętych WPZiB) i wysokiego przedstawiciela (pod względem elementów objętych WPZiB). Nie może to jednakże zmienić wniosku, że decyzja na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE powinna być podjęta większością kwalifikowaną.

Połączenie tych obu linii orzeczniczych prowadzi do wniosku, że nie tylko negocjacje i zawarcie umowy międzynarodowej, ale także przyjmowanie stanowisk dotyczących wykonania takiej umowy jest regulowane jednolitą procedurą przewidzianą w art. 218 TFUE, w tym przypadku art. 218 ust. 9 TFUE, który przewiduje przy podejmowaniu decyzji wymóg większości kwalifikowanej. Nie można dodać żadnego innego przepisu proceduralnego. Nawet jeśli taki przepis zostanie dodany przez Radę, nie może on skutkować zmianą procesu podejmowania decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 73, s. 15

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (sąd najwyższy) (Finlandia) w dniu 16 maja 2017 r. – Oikeusministeriö/Denis Raugėvicius

(Sprawa C-247/17)

(2017/C 239/37)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus (sąd najwyższy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oikeusministeriö

Strona przeciwna: Denis Raugėvicius

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe dotyczące ekstradycji ze względu na popełnienie przestępstwa należy oceniać w jednakowy sposób w świetle swobody przemieszczania się obywateli innego państwa członkowskiego niezależnie od kwestii, czy oparty na konwencji dotyczącej ekstradycji wniosek o ekstradycję skierowany z państwa trzeciego jest składany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub w celu ścigania karnego – jak miało to miejsce w sprawie Petruhhin ⁽¹⁾ [C-182/15, EU:C:2016:630]? Czy znaczenie ma fakt, iż osoba, której dotyczy wniosek o ekstradycję, posiada oprócz obywatelstwa Unii również obywatelstwo państwa, które wystąpiło z wnioskiem o ekstradycję?

- 2) Czy uregulowanie krajowe, zgodnie z którym nie można dokonywać ekstradycji w celu wykonania kary poza terytorium Unii jedynie własnych obywateli, stawia obywateli innego państwa członkowskiego w nieuzasadniony sposób w bardziej niekorzystnej sytuacji? Czy również w wypadku wykonania kary mają zastosowanie mechanizmy prawa Unii, przy pomocy których można osiągnąć sam w sobie zgodny z prawem cel w mniej restrykcyjny sposób? Jak należy rozstrzygnąć wiosek o ekstradycję, jeżeli przy zastosowaniu takich mechanizmów inne państwo członkowskie zostało poinformowane o tym wniosku, jednakże państwo to – na przykład ze względu na przeszkody prawne – nie podejmuje żadnych działań w odniesieniu do swojego obywatela?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 6 września 2016 r., Petruhin, C-182/15, EU:C:2016:630.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 12 maja 2017 r. – Virgílio Tarragó da Silveira/Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

(Sprawa C-250/17)

(2017/C 239/38)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa/wnosząca odwołanie: Virgílio Tarragó da Silveira

Strona pozwana/druga strona postępowania: Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do postępowania toczącego się przed sądem państwa członkowskiego, w ramach którego wnosi się o nakazanie dłużnikowi spełnienia obowiązku zapłaty kwoty pieniężnej należnej na podstawie umowy w przedmiocie świadczenia usług, jak również o zasądzenie odszkodowania za niewywiązanie się z tego obowiązku, uwzględniając, że: a) niewypłacalność tego dłużnika została stwierdzona w postępowaniu wszczętym przed sądem w innym państwie członkowskim i b) to stwierdzenie niewypłacalności dotyczy całego majątku dłużnika?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2000, L 160, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (Grecja) w dniu 16 maja 2017 r. – Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE)/GNA „O Evangelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Oykologiko Nosokomeio Kifisias – (GONK), „Oi Agioi Anargyroi”

(Sprawa C-260/17)

(2017/C 239/39)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE)

Druga strona postępowania: GNA „O Evaggelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Okgologiko Nosokomeio Kifisias – (GONK), „Oi Agioi Anargyroi”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w rozumieniu art. 10 lit. g) dyrektywy 2014/24⁽¹⁾ do zakwalifikowania umowy jako „umowy o pracę” wystarczy, że stanowi ona umowę o pracę (charakteryzującą się podporządkowaniem) czy umowa taka powinna mieć szczególne cechy (na przykład w odniesieniu do rodzaju pracy, warunków zawarcia umowy, kwalifikacji kandydatów i elementów procedury ich wyboru), tak że wybór każdego pracownika jest wynikiem indywidualnego osądu i subiektywnej oceny jego osobowości przez pracodawcę? Czy umowy o pracę na czas określony zawarte na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak okres pozostawania bez pracy przez kandydata, wcześniejsze doświadczenie lub liczba niepełnoletnich dzieci, po formalnej kontroli dokumentów poświadczających oraz według określonej z góry procedury przyznawania punktów na podstawie wspomnianych kryteriów, takie jak umowy przewidziane w art. 63 ustawy 4430/2016, mogą zostać uznane za „umowy o pracę” w rozumieniu art. 10 lit. g) dyrektywy 2014/24?
- 2) Czy w świetle przepisów dyrektywy 2014/24 (art. 1 ust. 4, art. 18 ust. 1 i 2, art. 19 ust. 1, art. 32 i art. 57 w związku z motywem 5 preambuły), Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 49 i 56) i karty praw podstawowych (art. 16 i 52) oraz zasad równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności dozwolone jest stosowanie przez organy publiczne innych środków – w tym umów o pracę – niż zamówienia publiczne w celu wykonania spoczywających na nich zadań leżących w interesie publicznym oraz ewentualnie na jakich warunkach, w sytuacji gdy stosowanie takich środków nie ma charakteru stałej organizacji usług publicznych, lecz – jak w przypadku przewidzianym w art. 63 ustawy 4430/2016 – następuje na czas określony w celu stawienia czoła nadzwyczajnym okolicznościom, jak również z powodów związanych ze skutecznością konkurencji bądź zgodnością z prawem funkcjonowania przedsiębiorstw działających na rynku zamówień publicznych? Czy takie powody i okoliczności, jak niemożliwość wykonania w nieprzerwany sposób zamówienia publicznego lub osiągnięcie większej korzyści ekonomicznej w porównaniu z (tą, jaka byłaby możliwa w przypadku) zamówienia publicznego, mogą zostać uznane za nadrzędne względny interesu ogólnego, które uzasadniają przyjęcie środka ograniczającego poważnie, pod względem zakresu i czasu trwania, działalność przedsiębiorstw w sektorze zamówień publicznych?
- 3) Czy w przypadku decyzji organu publicznego – takiej jak uchwały zaskarżone w postępowaniu głównym – która zdaniem tego organu dotyczy umowy niewchodzącej w zakres stosowania dyrektywy 2014/24 (na przykład, ponieważ jest to „umowa o pracę”), wyłączona jest ochrona sądowa przewidziana w art. 1 dyrektywy 89/665 w jej obowiązującej wersji, w sytuacji gdy skargę wnosi operator gospodarczy, który ma uzasadniony interes w tym, by zostało mu udzielone zamówienie publiczne o takim samym przedmiocie i który twierdzi, że niezgodnie z prawem dyrektywa 2014/24 nie została zastosowana z uwagi na przekonanie, że nie znajduje ona zastosowania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-274/17)

(2017/C 239/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91; Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Friedemann Schoen, Brigitta Schoen/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-275/17)

(2017/C 239/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Friedemann Schoen, Brigitta Schoen

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?

- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91; Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Michael Sieberg/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-276/17)

(2017/C 239/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Michael Sieberg

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91; Dz.U. L 46, s.1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Heinz-Gerhard Albrecht/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-277/17)

(2017/C 239/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Heinz-Gerhard Albrecht

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Susanne Meyer i in./TUIfly GmbH.

(Sprawa C-278/17)

(2017/C 239/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Susanne Meyer, Sophie Meyer, Jan Meyer

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?

- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Thomas Kiehl/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-279/17)

(2017/C 239/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Thomas Kiehl

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Ralph Eßer/TUIfly GmbH.**

(Sprawa C-280/17)

(2017/C 239/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ralph Eßer

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Thomas Schmidt/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-281/17)

(2017/C 239/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Thomas Schmidt

Strona pozwana: TUIfly GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Werner Ansorge gegen TUIfly GmbH**

(Sprawa C-282/17)

(2017/C 239/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Werner Ansorge

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?

- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 22 maja 2017 r. – Angelina Fell, Florian Fell, Vincent Fell/TUIfly GmbH.**

(Sprawa C-290/17)

(2017/C 239/49)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Angelina Fell, Florian Fell, Vincent Fell

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 22 maja 2017 r. – Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-291/17)

(2017/C 239/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-301/17)

(2017/C 239/51)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, na podstawie art. 258 TFUE, że nie dostosowując się, w odniesieniu do 68 składowisk odpadów, do obowiązku podjęcia wszelkich niezbędnych środków mających na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania, Rumunia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 lit. b) w związku z art. 13 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów;

— obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji Europejskiej przeciwko Rumunii dotyczy niewykonania przez nią obowiązków ciążących na niej na mocy art. 14 lit. b) w związku z art. 13 dyrektywy 1999/31/WE w odniesieniu do 68 składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na kontynuację działania na podstawie art. 8, a w konsekwencji należało je zamknąć zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 dyrektywy.

Komisja podnosi, że art. 14 dyrektywy 1999/31/WE ustanawia system przejściowy stanowiący odstępstwo dla składowisk, które otrzymały zezwolenie lub które już działały w czasie transpozycji dyrektywy, aby nie później niż w dniu 16 lipca 2009 r. składowiska takie zostały dostosowane do nowych wymagań w zakresie środowiska przewidzianych w art. 8 rzezoney dyrektywy. Zgodnie z art. 14 lit. b), po przedstawieniu planu zagospodarowania właściwe władze podejmują ostateczną decyzję w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie wymienionego planu zagospodarowania oraz niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki mające na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania.

W rozumieniu art. 13 składowisko odpadów lub jego część może być uznane za całkowicie zamknięte po tym, jak właściwe władze przeprowadzą ostateczną kontrolę składowiska, ocenią wszystkie sprawozdania złożone przez podmiot zajmujący się składowiskiem oraz zgłoszą podmiotowi zajmującemu się składowiskiem zgodę na zamknięcie.

W odniesieniu do 68 składowisk odpadów wskazanych w skardze Komisja utrzymuje, że Rumunia nie przekazała jej informacji pozwalających na stwierdzenie, że oprócz zaprzestania działalności takich składowisk proces zamknięcia został faktycznie zakończony zgodnie z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 1999/31/WE. W związku z tym Komisja twierdzi, że aby uzasadnić niewykonanie zobowiązań wynikających z dyrektywy, Rumunia nie może powołać się na sytuacje czysto wewnętrzne, takie jak upadłość podmiotów gospodarczych, spory dotyczące prawa własności, przebieg postępowania administracyjnego czy odpowiedzialność władz lokalnych.

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 16 lipca 2009 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 marca 2017 r. w sprawie T-231/15, Haswani/Rada, wniesione w dniu 26 maja 2017 r. przez George'a Haswaniego

(Sprawa C-313/17 P)

(2017/C 239/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: George Haswani (przedstawiciel: G. Karouni, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 39–47 oraz pkt 1, 3, 4 i 5 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 marca 2017 r. (sprawa T-231/15), w którym Sąd uznał za niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii⁽¹⁾, i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/840 z dnia 27 maja 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii⁽²⁾;
- w konsekwencji nakazanie wykreślenia nazwiska George'a Haswaniego z załączników do wspomnianych wyżej aktów;
- rozstrzygnięcie sprawy oraz stwierdzenie nieważności decyzji 2015/1836⁽³⁾ i rozporządzenia wykonawczego 2015/1828⁽⁴⁾;

- rozstrzygnięcie sprawy i nakazanie Radzie zapłaty 700 000 EUR tytułem odszkodowania za wszystkie podnoszone przez skarżącego szkody;
- uchylenie pkt 4 i 5 sentencji oraz pkt 91–93 wyroku, w zakresie, w jakim obciążono w nich George’a Haswaniego, poza kosztami związanymi z jego własnymi żądaniami, dwiema trzecimi kosztów poniesionych przez Radę;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania zgodnie z art. 184 akapit czwarty regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa z tego powodu, że w pkt 39–47 wyroku Sąd uznał za niedopuszczalne w świetle wymogów ustanowionych w art. 86 § 4 regulaminu postępowania żądania stwierdzenia nieważności decyzji 2016/850 i rozporządzenia wykonawczego 2016/840, przedstawione przez S. Haswaniego w drugim piśmie dostosowującym skargę. To naruszenie prawa jest najbardziej widoczne w pkt 45 zaskarżonego wyroku.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa z tego powodu, że w pkt 39–47 wyroku – a w szczególności w pkt 47 – Sąd orzekł, że w przypadku niespełnienia wymogów ustanowionych w art. 86 § 4 regulaminu postępowania może on odrzucić zawarte w piśmie dostosowującym skargę żądania jako niedopuszczalne, nie badając nawet, czy sekretarz skierował do skarżącego wezwanie do usunięcia braku.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa z tego powodu, że w pkt 39–47 zaskarżonego wyroku, a w szczególności z pkt 46 Sąd orzekł, że w piśmie dostosowującym skargę G. Haswani powinien był zawrzeć, oprócz dostosowanych żądań, ponowne przedstawienie dostosowanych zarzutów.

W czwartej kolejności, w ramach przysługujących Trybunałowi uprawnień do rozstrzygnięcia sprawy, będzie on mógł jedynie stwierdzić niezgodność z prawem decyzji i rozporządzenia wykonawczego z 2015 r. (2015/1836 i 2015/1828), zgodnie z którymi zamraża się środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do wpływowych przedsiębiorców prowadzących działalność z Syrii.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, L 141, s. 125.

⁽²⁾ Dz.U. 2016, L 141, s. 30.

⁽³⁾ Dz.U. 2015, L 266, s. 75.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2015, L 266, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 1 czerwca 2017 r. – Changmao Biochemical Engineering/Rada

(Sprawa T-442/12) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin — Zmiana ostatecznego cła antydumpingowego — Częściowy przegląd okresowy — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlające wartości rynkowe — Zmiana okoliczności — Obowiązek uzasadnienia — Termin na wydanie decyzji dotyczącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Prawo do obrony — Artykuł 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1225/2009]

(2017/C 239/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (Changzhou, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci E. Vermulst, S. Van Cutsem, F. Graafsma i J. Cornelis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, wspierana początkowo przez adwokata G. Berrischa i N. Chesaites, barrister, a następnie przez G. Berrischa i B. Byrne'a, solicitor, i wreszcie przez adwokata N. Tuominen)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. França i A. Stobiecka-Kuik, następnie M. França i J.-F. Brakeland, pełnomocnicy) i Distillerie Bonollo SpA (Formigine, Włochy), Industria Chimica Valenzana SpA (Borgoricco, Włochy), Distillerie Mazzari SpA (Sant'Agata sul Santerno, Włochy), Caviro Distillerie Srl (Faenza, Włochy) i Comercial Química Sarasa, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 626/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 349/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2012, L 182, s. 1) w zakresie mającym zastosowanie do skarżącej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 626/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 349/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa połowę kosztów poniesionych przez Changmao Biochemical Engineering oraz własne koszty.
- 3) Changmao Biochemical Engineering pokrywa połowę własnych kosztów.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.
- 5) Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl i Comercial Química Sarasa, SL pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 366 z 24.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Groupe Léa Nature/EUIPO – Debonair Trading Internacional (SO’BiO étic)

(Sprawa T-341/13 RENV) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SO’BiO étic — Wcześniejsze słowne, unijny i krajowy, znaki towarowe SO...? — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 239/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Groupe Léa Nature SA (Périgny, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Arnaud)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Debonair Trading Internacional Lda (Funchal, Portugalia) (przedstawiciel: T. Alkin, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 marca 2013 r. (sprawa R 203/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Debonair Trading Internacional a Groupe Léa Nature.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Groupe Léa Nature SA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez interwenienta przed Sądem i Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Sądu z dnia 7czerwca 2017 r. – Guardian Europe/Unia Europejska

(Sprawa T-673/15) ⁽¹⁾

Odpowiedzialność pozaumowna — Reprezentowanie Unii — Przedawnienie roszczeń — Unicestwienie skutków prawnych prawomocnej decyzji — Precyzyjność skargi — Dopuszczalność — Artykuł 47 karty praw podstawowych — Rozsądny termin na wydanie orzeczenia w sprawie — Równe traktowanie — Szkoda majątkowa — Poniesione straty — Utracone korzyści — Szkoda niemajątkowa — Związek przyczynowy

(2017/C 239/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guardian Europe Sàrl (Bertrange, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokat F. Louis i C. O’Daly, solicitor)

Strona pozwana: Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską (przedstawiciele: N. Khan, A. Dawes i P. Van Nuffel, pełnomocnicy) oraz przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Inghelram i K. Sawyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody jaką skarżąca miała ponieść, po pierwsze, ze względu na czas trwania postępowania przed Sądem w sprawie, w której wyrok zapadł w dniu 27 września a 2012 r., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja (T-82/08, EU:T:2012:494), a po drugie, z powodu naruszenia zasady równego traktowania w decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2007 r. C(2007) 5791 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. [101 TFUE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39165 – Szkło płaskie) oraz w wyroku 27 września 2012 r., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja (T-82/08, EU:T:2012:494)

Sentencja

- 1) Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jest zobowiązana do zapłaty odszkodowania w wysokości 654 523,43 EUR na rzecz spółki Guardian Europe Sàrl z tytułu szkody majątkowej poniesionej przez tę spółkę w wyniku naruszenia rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 27 września 2012 r., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja (T-82/08, EU:T:2012:494). Odszkodowanie to zostanie zrewaloryzowane poprzez doliczenie odsetek wyrównawczych liczonych od dnia 27 lipca 2010 r. do dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, według stopy rocznej inflacji ustalonej przez Eurostat (urząd statystyczny Unii Europejskiej) dla państwa członkowskiego, w którym spółka ta ma swoją siedzibę.
- 2) Kwota odszkodowania, o którym mowa w pkt 1 powyżej, zostanie powiększona o odsetki za zwłokę, liczone od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia całkowitej zapłaty, według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty procentowe.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Guardian Europe pokryje koszty poniesione przez Unię – reprezentowaną przez Komisję Europejską.
- 5) Guardian Europe z jednej strony i Unia – reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z drugiej strony pokryją każda własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2017 r. – Blaž Jamnik i Blaž/Parlament

(Sprawa T-726/15) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Zamówienie dotyczące budynków — Postępowanie przetargowe — Procedura negocjacyjna bez publikacji ogłoszenia o zamówieniu — Pomieszczenia na Dom Unii Europejskiej w Lublanie — Odrzucenie oferty po zbadaniu lokalnego rynku — Udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Brak zbadania dokumentów załączonych do oferty — Naruszenie prawa — Oczywisty błąd w ocenie)

(2017/C 239/56)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Jožica Blaž Jamnik i Brina Blaž (Lublana, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat D. Mihevc)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: V. Naglič, P. López-Carceller i B. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem głównym, wniesione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu z dnia 12 października 2015 r. o odrzuceniu, po zbadaniu lokalnego rynku, oferty złożonej przez skarżące w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego dotyczącego budynków INLO.AO-2013-051-LUX-UGIMBI-06, dotyczącego przyszłego Domu Unii Europejskiej w Lublanie, oraz decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi, a także, tytułem ewentualnym, wniesione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody podnoszonej przez skarżące.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jožica Blaž Jamnik i Brina Blaž zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – AWG/EUIPO – Takko (Southern Territory 23°48'25"S)
(Sprawa T-6/16) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy Southern Territory 23°48'25"S — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy SOUTHERN — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 239/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AWG Allgemeine Warenvertriebs GmbH (Köngen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Sambuc)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Takko Holding GmbH (Telgte, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 listopada 2015 r. (sprawa R 735/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Takko Holding et AWG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) AWG Allgemeine Warenvertriebs GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Kaane American International Tobacco/EUIPO – Global Tobacco (GOLD MOUNT)

(Sprawa T-294/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy GOLD MOUNT — Brak rzeczywistego używania znaku towarowego — Brak uzasadnionego powodu nieużywania — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 239/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kaane American International Tobacco Company FZE, dawniej Kaane American International Tobacco Co. Ltd. (Jebel Ali, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokaci G. Hinarejos Mulliez i I. Valdelomar)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Global Tobacco FZCO (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: G. Hussey, solicitor i B. Brandreth, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1857/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Global Tobacco a Kaane American International Tobacco.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kaane American International Tobacco Company FZE zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2017 r. – Mémora Servicios Funerarios/EUIPO – Chatenoud (MEMORAME)**(Sprawa T-221/17)**

(2017/C 239/59)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Mémora Servicios Funerarios SLU (Saragossa, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci C. Marí Aguilar i J. Gallego Jiménez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Georges Chatenoud (Thiviers, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Georges Chatenoud

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MEMORAME” – zgłoszenie nr 12 929 071

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie R 1308/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie R 1308/2016-4, w której uwzględniono częściowo zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 12929071 „MEMORAME”, i w rezultacie odrzucenie w całości zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 12929071 „MEMORAME”;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 87 § 2 i 3 regulaminu postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.
- Strona skarżąca podkreśla, że Izba Odwoławcza EUIPO nie wzięła pod uwagę w należyty sposób wysokiego stopnia powszechnej znajomości, którą cieszy się powołany w sprzeciwie znak towarowy „MEMORA” na terytorium Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2017 r. – Metrans/Komisja i INEA**(Sprawa T-262/17)**

(2017/C 239/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Metrans a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat A. Schwarz)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ze skutkiem natychmiastowym pozycji wymienionej pod kodem 2015-CZ-TM-0330-M zatytułowanej multimodalny terminal kontenerowy Paskov – faza III oraz pozycji wymienionej pod kodem 2015-CZ-TM-0406-W zatytułowanej intermodalny terminal transportowy Melnik – fazy 2 i 3 zawartych w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji z dnia 5 sierpnia 2016 r. ustalającej – w wyniku zaproszenia do składania wniosków ogłoszonego w dniu 5 listopada 2015 r. w oparciu o wieloletni program prac – wykaz wniosków wybranych do uzyskania pomocy finansowej UE dotyczącej instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) – sektor transportu;
- rozwiązanie umowy o udzielenie dotacji albo posiłkowo stwierdzenie, że owa umowa zawarta w ramach instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) – sektor transportu nr INEA/CEF/TRAN/M2015/1133813 między Agencją Wykonawczą ds. Innowacyjności i Sieci (INEA) a Advanced World Transport a.s. (AWT) (dotycząca działania 2015-CZ-TM-0330-M zatytułowanego multimodalny terminal kontenerowy Paskov) jest nieważna albo nakazanie, by INEA wypowiedziała ową umowę o udzielenie dotacji dotyczącą miasta Paskova;
- rozwiązanie umowy o udzielenie dotacji albo posiłkowo stwierdzenie, że owa umowa zawarta w ramach instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) – sektor transportu nr INEA/CEF/TRAN/M2015/1138714 między Agencją Wykonawczą ds. Innowacyjności i Sieci (INEA) a České přístavy, a.s. (porty czeskie) (dotycząca działania 2015-CZ-TM-0406-W zatytułowanego intermodalny terminal transportowy Melnik, fazy 2 i 3) jest nieważna albo nakazanie, by INEA wypowiedziała ową umowę o udzielenie dotacji dotyczącą miasta Melnika;
- obciążenie INEA i Komisji solidarnie kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że sporny środek narusza podstawowe zasady ustanowione traktatami UE odnoszące się do ochrony wolnego rynku oraz konkurencji na rynku wewnętrznym.
  - Skarżący twierdzi między innymi, że ustanowienie rynku wewnętrznego i zapewnienie jego funkcjonowania należą do podstawnych zasad i zobowiązań, na których oparta jest Unia (artykuł 26 TFUE). Wszelkie środki przyjęte przez Unię muszą być w każdym wypadku zgodne z tą podstawową zasadą, a każdy środek sprzeczny z ową zasadą musi w każdym wypadku być proporcjonalny i pozostawać w zgodzie z zasadą pomocniczości.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że sporny środek narusza art. 93 TFUE oraz dalsze artykuły traktatu FUE (artykuły 3, 26, 93, 107, 119, art. 170 ust. 2, art. 171 ust. 1, protokół 8 oraz art. 1 tego protokołu, protokół 27).
  - Skarżący twierdzi między innymi, że sporny środek stanowi pomoc, która nie odpowiada potrzebom koordynacji transportu.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że sporny środek narusza rozporządzenie (UE) nr 1316/2013 oraz rozporządzenie (UE) nr 1315/2013, a także uregulowania uzupełniające.
  - Skarżący twierdzi między innymi, że dotacje nie zostały udzielone z poszanowaniem wszystkich niezbędnych wymogów (choć udzieleno ich zgodnie z innymi unormowaniami UE), zatem owe dotacje nie powinny być zostać udzielone.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2017 r. – SD/EIGE

(Sprawa T-263/17)

(2017/C 239/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SD (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej odmownej decyzji EIGE z dnia 26 sierpnia 2016 r. w sprawie wniosku skarżącego z dnia 26 kwietnia 2016 r. o przedłużenie z nim po raz drugi umowy o pracę;
- w razie potrzeby również stwierdzenie nieważności decyzji EIGE z dnia 20 stycznia 2017 r., doręczonej skarżącemu w dniu 23 stycznia 2017 r. oddalającej jego zażalenie z dnia 3 października 2016 r. na dorozumianą decyzję EIGE;
- przyznanie skarżącemu odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną szkodę i krzywdę;
- zasądzenie zwrotu całości kosztów niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, a wraz z nim zasady dobrej administracji.
  - Pozwana nie wydała w sprawie skarżącego decyzji z uzasadnieniem w przedmiocie jego wniosku i zażalenia. Całkowity brak uzasadnienia narusza obowiązek uzasadnienia i zasadę dobrej administracji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 8 Warunków zatrudnienia innych pracowników UE oraz decyzję EIGE nr 82 z dnia 28 lipca 2014 w sprawie procedury przedłużania lub nieprzedłużania umów mającej zastosowanie do personelu tymczasowego i kontraktowego („decyzja 82”).
  - Pozwana nie użyła właściwie uprawnień dyskrejonalnych przysługujących jej zgodnie z ww. przepisami i nie przeprowadziła pełnego lub szczegółowego badania wszystkich istotnych okoliczności sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowości proceduralnych obejmujących naruszenie procedur wewnętrznych określonych w decyzji 82, naruszenie prawa do obrony, prawa do bycia wysłuchanym, zasady dobrej administracji i obowiązku staranności.
  - Pozwana nie tylko nie działała zgodnie z procedurami określonymi w decyzji 82, lecz nie zapoznała się również faktycznie ze stanowiskiem skarżącej w żaden inny sposób. W związku z tym, przed wydaniem decyzji z dnia 26 sierpnia 2016 r., nie uzyskała od skarżącej istotnych informacji dotyczących jej interesów i nie umożliwiła skarżącemu należytego przygotowania obrony.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – Michela Curto/Parlament

(Sprawa T-275/17)

(2017/C 239/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Michela Curto (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie odrzucenia wniosku skarżącemu o udzielenie wsparcia i w razie konieczności decyzji oddalającej zażalenie;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącemu kwoty 10 000 EUR lub innej, którą Sąd uzna za właściwą, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z odsetkami w wysokości ustawowej do chwili faktycznej zapłaty całej kwoty;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

— Strona skarżąca uważa, że strona pozwana popełniła błąd stwierdzając, że sporne zachowanie nie było niewłaściwe oraz kolejny błąd stwierdzając, że nie godziło ono w osobowość, godność oraz integralność fizyczną i psychiczną strony skarżącej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 24 regulaminu pracowniczego i obowiązku wspomagania.

— Strona skarżąca wskazuje w szczególności, że strona pozwana nie rozpatrzyła wniosku o udzielenie wsparcia w sposób poważny i sprawny, jak wymaga tego odpowiednie orzecznictwo.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Keolis CIF i in./Komisja

(Sprawa T-289/17)

(2017/C 239/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Keolis CIF (Mesnil-Amelot, Francja), Keolis Val d'Oise (Bernes-sur-Oise, Francja), Keolis Seine Sénart (Draveil, Francja), Keolis Seine Val de Marne (Athis-Mons, Francja), Keolis Seine Esonne (Ormoy, Francja), Keolis Vélizy (Wersal, Francja), Keolis Yvelines (Wersal) i Keolis Versailles (Wersal) (przedstawiciele: D. Epaud i R. Sermier, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— tytułem żądania głównego – stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej systemu pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) wdrożonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw autobusowych w regionie Île-de-France w zakresie, w jakim stwierdza się w art. 1 tej decyzji, że system pomocy został wdrożony „niezgodnie z prawem”, mimo iż chodziło o istniejący system pomocy;

— posiłkowo – stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej systemu pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) wdrożonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw autobusowych w regionie Île-de-France w zakresie, w jakim stwierdza się w art. 1 tej decyzji, że system pomocy został wdrożony niezgodnie z prawem w odniesieniu do okresu przed 25 listopada 1998 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy podniesiony tytułem głównym dotyczący tego, że rozpatrywany system pomocy regionalnej nie został wdrożony niezgodnie z prawem, gdyż nie został objęty obowiązkiem uprzedniego zgłoszenia. Regionalny system pomocy jest bowiem istniejącym systemem pomocy w rozumieniu art. 108 ust. 1 TFUE oraz przepisów art. 1 lit. b) oraz rozdziału VI rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2015/1589”). Zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do systemów istniejącej pomocy, ich wdrożenie nie jest niezgodne z prawem, a Komisja może jedynie zalecić, w razie potrzeby, stosowne środki mające na celu zmianę tych systemów lub ich zniesienie w przyszłości.

2. Zarzut drugi podniesiony posiłkowo dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż sporny system pomocy nie stanowi istniejącego systemu pomocy, Komisja nie mogła objąć badaniem okresu dłuższego aniżeli dziesięć lat poprzedzających dzień 25 listopada 2008 r. – dzień, w którym Komisja skierowała do władz francuskich żądanie udzielenia informacji. Artykuł 17 rozporządzenia nr 2015/1589 stanowi, że bieg dziesięcioletniego terminu przedawnienia zostaje przerwany jedynie przez działanie podejmowane przez Komisję lub przez państwo członkowskie działające na wniosek Komisji. Tak więc strona skarżąca uważa, że Komisja mogła zatem objąć swoim badaniem jedynie okres od dnia 25 listopada 1998 r.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Buck-Chemie/EUIPO – Henkel (Przedstawienie kulek czyszczących do toalet)

(Sprawa T-296/17)

(2017/C 239/64)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Buck-Chemie GmbH (Herrenberg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte C. Schultze, J. Ossing, R. D. Härer, C. Weber, H. Ranzinger, C. Brockmann i C. Gehweiler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Henkel AG & Co. KGaA

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1663618-0003

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 2113/2015-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Henkel AG & Co. KGaA kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniach przed Sądem i przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 62 i 63 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Martinair Holland/Komisja

(Sprawa T-323/17)

(2017/C 239/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Smeets)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości, ze względu na naruszenie zakazu arbitralności i zasady równego traktowania (zarzut pierwszy); ze względu na brak kompetencji w zakresie transportu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG (zarzut drugi – tytułem głównym) lub
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. d) i art. 1 ust. 3 lit. d) zaskarżonej decyzji, ponieważ przytoczone przepisy stwierdzają, iż strona skarżąca dopuściła się naruszenia w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG (zarzut drugi – tytułem ewentualnym) oraz
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. d), art. 1 ust. 2 lit. d), art. 1 ust. 3 lit. d) i art. 1 ust. 4 lit. d) zaskarżonej decyzji, ponieważ przytoczone przepisy stwierdzają istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia, w tym brak uiszczenia prowizji od dopłat oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niemniejszej instancji, bez względu na to czy Sąd stwierdzi nieważność decyzji w całości czy w części.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia zakazu arbitralności oraz zasady równego traktowania.
  - strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zakaz arbitralności, ponieważ w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji nie wymienia przedsiębiorstw, które zgodnie z jej uzasadnieniem uczestniczyły w tym samym zachowaniu co adresaci zaskarżonej decyzji.
  - strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ w zaskarżonej decyzji stosuje wobec strony skarżącej sankcję za naruszenie, wymierzając jej grzywnę oraz pociągając ją do odpowiedzialności cywilnej, podczas gdy w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji nie wymienia przedsiębiorstw, które zgodnie z jej uzasadnieniem uczestniczyły w tym samym zachowaniu co jej adresaci.
2. Zarzut drugi, dotyczy braku kompetencji w zakresie lotniczego przewozu towarów z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG.
  - strona skarżąca podnosi, że Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji na błędnym założeniu, że jednolite i ciągłe naruszenie w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG miało miejsce w obrębie EOG.
  - strona skarżąca podnosi również, że Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji na błędnym założeniu, że jednolite i ciągłe naruszenie w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG wywierało istotny, bezpośredni i przewidywalny skutek na konkurencję w obrębie EOG.
3. Zarzut trzeci, dotyczy braku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie obciążającego ustalenie, że brak uiszczenia prowizji od dopłat stanowi odrębny element naruszenia.
  - strona skarżąca podnosi, że dwa założenia na których Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji, kwalifikując brak uiszczenia prowizji od dopłat jako odrębny element naruszenia, są ze sobą sprzeczne w kontekście gospodarczym i normatywnym danej gałęzi przemysłu.
  - strona skarżąca podnosi również, że brak uiszczenia prowizji od dopłat nie może być traktowany w oderwaniu od praktyk dotyczących dopłaty paliwowej i dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, oraz że nie stanowi on odrębnego elementu naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – SAS Cargo Group i in./Komisja**(Sprawa T-324/17)**

(2017/C 239/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SAS Cargo Group A/S (Kastrup, Dania), Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden (Sztokholm, Szwecja), SAS AB (Sztokholm) (przedstawiciele: adwokaci B. Creve, M. Kofmann i G. Forwood oraz J. Killick, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości lub w części;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny wymierzonej stronie skarżącej;
- zarządzenie środków organizacji postępowania i środków dowodowych, o które wnoszą strona skarżąca oraz wszelkich innych środków jakie Sąd uzna za zasadne;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa strony skarżącej do obrony oraz naruszenia zasady równości stron procesowych, ponieważ Komisja odmówiła jej dostępu do istotnych dowodów, zarówno obciążających stronę skarżącą jak i łagodzących jej odpowiedzialność, w tym dowodów jakie Komisja uzyskała po doręczeniu pisma w sprawie przedstawiania zarzutów.
2. Zarzut drugi dotyczy braku kompetencji do stosowania art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG do usług lotniczego przewozu towarów do EOG a także do połączeń pomiędzy Szwajcarią i trzema państwami nie należącymi do UE/EOG.
3. Zarzut trzeci dotyczy błędu jakiego dopuściła się Komisja w ocenie dowodów i w wywiedzionym stąd ustaleniu, że dowody przemawiają za udziałem strony skarżącej w stwierdzonym w zaskarżonej decyzji jednolitym i ciągłym naruszeniu na skalę światową.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 266 TFUE i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ zaskarżona decyzja jest wewnętrznie niespójna, w szczególności w zakresie przypisania odpowiedzialności za zarzucane naruszenie.
5. Zarzut piąty dotyczy błędu jakiego dopuściła się Komisja, wymierzając stronie skarżącej grzywnę, ponieważ strona skarżąca nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności za zarzucane naruszenia. W każdym razie Komisja dopuściła się błędu obliczając wysokość grzywny na podstawie wartości sprzedaży, wagi naruszenia w kontekście szczególnej sytuacji w jakiej znalazła się spółka SAS Cargo, czasu trwania naruszenia, zwiększenia wysokości grzywny ze względu na powrót do naruszenia oraz różnych okoliczności łagodzących. Tym samym grzywna powinna zostać uchylona lub tytułem żądania ewentualnego znacząco obniżona.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Komisja**(Sprawa T-325/17)**

(2017/C 239/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Smeets)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości, ze względu na naruszenie zakazu arbitralności i zasady równego traktowania (zarzut pierwszy); ze względu na brak kompetencji w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG (zarzut drugi – tytułem głównym); ze względu na naruszenie art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego a także wytycznych w sprawie metody ustalania grzywnien ⁽¹⁾ (zarzut czwarty – tytułem głównym);
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. d) i art. 1 ust. 3 lit. d) zaskarżonej decyzji, ponieważ przytoczone przepisy stwierdzają, iż strona skarżąca dopuściła się naruszenia w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG (zarzut drugi – tytułem ewentualnym);
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. d), art. 1 ust. 2 lit. d), art. 1 ust. 3 lit. d) i art. 1 ust. 4 lit. d) zaskarżonej decyzji, ponieważ przytoczone przepisy stwierdzają istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia, w tym brak uiszczenia prowizji od dopłat (zarzut trzeci);
- tytułem zarzutu ewentualnego – w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji w całości stosownie do treści zarzutu pierwszego, drugiego i czwartego – o skorzystanie z przysługującego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania i obniżenie wysokości grzywny nałożonej na stronę skarżącą w art. 3 lit. c) i d) zaskarżonej decyzji (zarzut drugi, trzeci i czwarty) oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niemniejszej instancji, bez względu na to czy Sąd stwierdzi nieważność decyzji w całości, w części czy obniży wysokość grzywny.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia zakazu arbitralności oraz zasady równego traktowania.

- strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zakaz arbitralności, ponieważ w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji nie wymienia przedsiębiorstw, które zgodnie z jej uzasadnieniem uczestniczyły w tym samym zachowaniu co adresaci zaskarżonej decyzji.
- strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ w zaskarżonej decyzji stosuje wobec strony skarżącej sankcję za naruszenie, wymierzając jej grzywnę oraz pociągając ją do odpowiedzialności cywilnej, podczas gdy w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji nie wymienia przedsiębiorstw, które zgodnie z jej uzasadnieniem uczestniczyły w tym samym zachowaniu co jej adresaci.

2. Zarzut drugi, dotyczy braku kompetencji w zakresie lotniczego przewozu towarów z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG.

- strona skarżąca podnosi, że Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji na błędnym założeniu, że jednolite i ciągłe naruszenie w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG miało miejsce w obrębie EOG.
- strona skarżąca podnosi również, że Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji na błędnym założeniu, że jednolite i ciągłe naruszenie w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG wywierało istotny, bezpośredni i przewidywalny skutek na konkurencję w obrębie EOG.

3. Zarzut trzeci, dotyczy braku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie obciążającego ustalenie, że brak uiszczenia prowizji od dopłat stanowi odrębny element naruszenia.
- strona skarżąca podnosi, że dwa założenia na których Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji, kwalifikując brak uiszczenia prowizji od dopłat jako odrębny element naruszenia, są ze sobą sprzeczne w kontekście gospodarczym i normatywnym danej gałęzi przemysłu.
  - strona skarżąca podnosi również, że brak uiszczenia prowizji od dopłat nie może być traktowany w oderwaniu od praktyk dotyczących dopłaty paliwowej i dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, oraz że nie stanowi on odrębnego elementu naruszenia.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym wymierzenie grzywny stanowiło naruszenie zasady legalności i proporcjonalności grzywien przewidzianej w art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w art. 101 TFUE oraz także wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz że jest w oczywisty sposób błędne.
- strona skarżąca podnosi, że wartość sprzedaży KLM Cargo, do której odnosi się naruszenie jest wartością dopłaty paliwowej i dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, a nie całkowitą wartością obrotu KLM Cargo.
  - wartość sprzedaży KLM Cargo, będąca podstawą ustalenia kwoty podstawowej grzywny nie powinna zawierać w sobie wartości sprzedaży KLM zrealizowanej poza EOG.
  - obniżenie wartości grzywny o 15 % ze względu interwencję rządową nie odpowiada zakresowi zaangażowania państwa w okresie trwania naruszenia.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Air Canada/Komisja

(Sprawa T-326/17)

(2017/C 239/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Air Canada (Saint-Laurent, Quebec, Kanada), (przedstawiciele: adwokaci T. Soames, G. Bakker i I.-Z. Prodromou-Stamoudi oraz J. Joshua, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości lub w części w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, istotne obniżenie wysokości grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do obrony, prawa do bycia wysłuchanym oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów nie zakomunikowała swej teorii dotyczącej całej sprawy, w sposób w jaki została ona przedstawiona po raz pierwszy w zaskarżonej decyzji, uniemożliwiając stronie skarżącej obronę przed stawianymi zarzutami, co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa do obrony, braku uzasadnienia oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska naruszyła prawo strony skarżącej do obrony i) nie przedstawiając stosownego uzasadnienia lub jakiegokolwiek uzasadnienia na poparcie swej tezy o jednolitym i ciągłym naruszeniu dotyczącym wszystkich połączeń, ii) nie definiując charakteru i zakresu naruszenia ze szczególnością wymaganą prawem oraz iii) nie usuwając wewnętrznej sprzeczności istniejącej pomiędzy jednolitym i ciągłym naruszeniem a czterema odrębnymi naruszeniami, które stały się podstawą stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2010) 7694 final z dnia 9 listopada 2010 r., co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

3. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie i rażącego naruszenia prawa leżącego u podstaw wyłączenia przewoźników spoza UE/EOG z obsługi połączeń wewnątrz europejskich.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska i) w art. 1 ust. 1 i 4 zaskarżonej decyzji dokonała błędnego ustalenia w przedmiocie udziału strony skarżącej w naruszeniu lub naruszeniach dotyczących połączeń w obrębie EOG oraz połączeń pomiędzy portami lotniczymi w UE a Szwajcarią, w zakresie których to połączeń strona skarżąca nie miała uprawnień do świadczenia usług lotniczego przewozu towarów; ii) pominęła lub błędnie zrozumiała przepisy prawa międzynarodowego i prawa Unii w zakresie lotniczych praw przewozowych oraz iii) błędnie zastosowała znaczące dla sprawy orzecznictwo stwierdzając, że nie zachodziły „nieusuwalne przeszkody”, które uniemożliwiały stronie skarżącej świadczenie usług na połączeniach wewnątrz europejskich, a w związku z tym błędnie identyfikując stronę skarżącą jako potencjalnego konkurenta na tych połączeniach. Zdaniem strony skarżącej każdy z tych błędów i naruszeń prawa osobno, jaki i wszystkie łącznie, stanowią wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub ewentualnie art. 1 ust. 1 i 4 omawianej decyzji.

4. Zarzut czwarty dotyczy oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i rażącego naruszenia prawa co do zakresu kompetencji Komisji.

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest obarczana oczywistym błędem w ocenie okoliczności faktycznych oraz rażącym naruszeniem prawa dotyczącym i) faktu, że Komisja Europejska oparła się błędnie na zgodnych z prawem działaniach podejmowanych w ramach połączeń z państwami trzecimi w celu ustalenia i wykazania naruszenia dotyczącego połączeń wewnątrz europejskich, które to naruszenie nie mogło zostać popełnione (wystarczająca podstawa do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości) oraz ii) faktu, że Komisja Europejska błędnie twierdziła jakoby posiadała kompetencje w zakresie zmowy dotyczącej „przychodzących” przewozów lotniczych na połączeniach z państwami trzecimi (wystarczająca podstawa do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub ewentualnie art. 1 ust. 2 i 3 omawianej decyzji).

5. Zarzut piąty dotyczy oczywistego błędu w ocenie materiału dowodowego obciążającego stronę skarżącą.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska i) błędnie zastosowała przepisy prawa w zakresie dowodu na istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia ii) nie zgromadziła wystarczających dowodów, które wykazałyby w sposób wystarczający pod względem prawnym okoliczności faktyczne, jakoby obciążające stronę skarżącą, iii) niesłusznie odmówiła wycofania obciążonego błędem wniosku strony skarżącej o załagodzenie sankcji oraz nie uwzględniła skutków takiego wycofania dla materiału dowodowego jakoby obciążającego stronę skarżącą, co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

6. Zarzut szósty, stosownie do argumentacji powołanej w ramach zarzutu pierwszego, drugiego, trzeciego, czwartego i piątego strona skarżąca wnosi o uchylenie grzywny wymierzonej w art. 3 lub ewentualnie o obniżenie jej wysokości w ramach nieograniczonego prawa orzekania zgodnie z art. 261 TFUE, art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 oraz orzecznictwem.

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2017 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI)

(Sprawa T-328/17)

(2017/C 239/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: M. J. Dairies EOOD (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: M. J. Dairies EOOD

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „BBQLOUMI” – zgłoszenie nr 13 069 034

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie R 497/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Cargolux Airlines/Komisja

(Sprawa T-334/17)

(2017/C 239/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luxembourg) (przedstawiciele: G. Goeteyn, Solicitor, adwokat E. Aliende Rodríguez oraz C. Rawnsley, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił w całości zarzut pierwszy, drugi, trzeci lub czwarty, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1–4 decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w zakresie w jakim przepisy te dotyczą Cargolux;
- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił zarzut piąty,
  - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w całości lub w przypadku gdyby Sąd nie stwierdził jego nieważności w całości, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie w jakim i) dotyczy on dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i uiszczenia prowizji, ii) dotyczy okresu od dnia 22 stycznia 2001 r. do końca 2002 r. oraz iii) w zakresie w jakim przepis ten formułuje jakiegokolwiek ustalenia w odniesieniu do udziału w zachowaniu stanowiącym kartel – w zwyczajowym rozumieniu tego pojęcia – przed dniem 10 czerwca 2005 r. najwcześniej;
  - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 w całości lub w przypadku gdyby Sąd nie stwierdził jego nieważności w całości, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 w zakresie w jakim i) dotyczy on dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i uiszczenia prowizji, ii) w zakresie w jakim przepis ten formułuje jakiegokolwiek ustalenia w odniesieniu do udziału w zachowaniu stanowiącym kartel – w zwyczajowym rozumieniu tego pojęcia – przed dniem 10 czerwca 2005 r. najwcześniej;
  - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 4 w całości.

- w przypadku gdyby Sąd uwzględnił zarzut szósty, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim przepisy te stwierdzają udział Cargolux w naruszeniu dotyczącym lotów przychodzących (mianowicie z portów lotniczych znajdujących się w państwach trzecich do portów lotniczych znajdujących się w UE lub Islandii i Norwegii);
- uchylenie grzywny nałożonej na Cargolux na mocy art. 3, a w przypadku gdyby Sąd nie uchylił grzywny w całości, znaczące obniżenie grzywny w ramach nieograniczonego prawa orzekania;
- zarządzenie wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do art. 4 w zakresie w jakim przepis ten dotyczy Cargolux;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca formułuje siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy oczywistego błędu w ocenie polegającego na tym, że Komisja działała ultra vires opierając się na dowodach dotyczących połączeń i okresów do rozstrzygnięcia, o których nie posiadała kompetencji.
  - Strona skarżąca podnosi, że Komisja nienależnie rozszerzyła zakres swych kompetencji, opierając się na dowodach dotyczących okresów przed i) dniem 1 maja 2004 r. w odniesieniu do połączeń pomiędzy państwami członkowskimi EU a państwami trzecimi, b) dniem 19 maja 2005 r. w odniesieniu do połączeń pomiędzy państwami członkowskimi EOG (nie będących członkami UE) a państwami trzecimi oraz c) dniem 1 czerwca 2002 r. w odniesieniu do połączeń pomiędzy państwami członkowskimi UE a Szwajcarią, podniesionych na okoliczność naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w odniesieniu do połączeń wewnątrz EOG.
2. Zarzut drugi, dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia prawa do obrony i istotnego błędu w ocenie wynikających z faktu, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne oraz prawo strony skarżącej do obrony poprzez brak sporządzenia nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w przed ponownym wydaniem decyzji.
  - Strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie wywodzi, że nie miała ona obowiązku sporządzenia nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w przed ponownym wydaniem decyzji, poprzez co naruszyła prawo strony skarżącej do obrony.
3. Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie, wynikających z faktu, że Komisja nie przeprowadziła koniecznej oceny kontekstu prawnego i gospodarczego, aby w sposób wymagany prawem stwierdzić naruszenie ze względu na cel.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, braku uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, oczywiście błędnych ustaleń faktycznych i prawnych wynikających z faktu, że Komisja nie ustaliła w sposób dostatecznie szczegółowy zakresu oraz właściwości zarzucanego naruszenia art. 101 TFUE jak i innych istotnych przepisów.
  - Strona skarżąca podnosi, że rozszerzenie ponad miarę zakresu pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia doprowadziło do nieodwracalnego zatarcia zakresu naruszenia, uniemożliwiając uchwycenie jego treści.
5. Zarzut piąty, dotyczy oczywistego błędu w ocenie, wynikającego z faktu, że Komisja nie zgromadziła wiarygodnych dowodów na poparcie swych wniosków lub nie wykazała w sposób wymagany prawem prawdziwości okoliczności, na których ustalenia te się opierają.
  - Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera w sobie błędne ustalenia faktyczne oraz błędne oceny dotyczące wszystkich trzech elementów (dopłaty paliwowej, dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, płatności prowizji od dopłat) stanowiących o istnieniu zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia. Zdaniem strony skarżącej Komisja nadużyła pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia stosując je jako „wytrych” umożliwiający przedstawienie jako dowodów niespójnego zbioru faktów i kontaktów, włączając zachowania, które są zgodne z prawem bądź bez znaczenia dla sprawy.
6. Zarzut szósty, dotyczy naruszenia prawa wynikającego z faktu, że Komisja błędnie uzależniła swą kompetencję w zakresie antykonkurencyjnej koordynacji, która miała mieć miejsce w odniesieniu do lotów przychodzących z portów lotniczych znajdujących się w państwach trzecich do portów lotniczych znajdujących się w obrębie EOG, skutkiem czego dopuściła się naruszenia prawa, skoro działalność tego rodzaju znajduje się poza terytorialnym zakresem obowiązywania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

7. Zarzut siódmy, zmierzający do ponownego zbadania wymiaru grzywny w ramach służącego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania, dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia zasady proporcjonalności.

- Strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie oceniła wartość sprzedaży, niesłusznie biorąc pod uwagę loty przychodzące oraz znacznie zawyżając ogólną wagę wszystkich zarzucanych naruszeń. Komisja błędnie oceniła wagę oraz czas trwania naruszenia przypisywanego stronie skarżącej oraz niesłusznie oddaliła okoliczności łagodzące jej odpowiedzialność.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Help – Hilfe zur Selbsthilfe/Komisja

(Sprawa T-335/17)

(2017/C 239/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Help – Hilfe zur Selbsthilfe e.V. (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: V. Jungkind i P. Cramer, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 21 marca 2017 r. (Ares(2017)1515573) nakazującej zwrot części kwoty przeznaczonej na finansowanie przedsięwzięcia pomocowego Food Security Promotion for very food insecure farming households in Zimbabwe (ECHO/ZWE/BUD/2009/02002) w wysokości 643 627,72 EUR, a także wystosowanego na podstawie tej decyzji wezwania do zapłaty z dnia 7 kwietnia 2017 r. (nr 3241705513), w którym pozwana zażądała zapłaty pierwszej raty w wysokości 321 813,86 EUR, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: kwestionowane przez pozwaną postępowanie nie stanowi naruszenia prawa materialnego

- Kwestionowane przez pozwaną postępowanie w związku z udzieleniem dwóch zamówień na dostawę produktów rolnych nie naruszało obowiązujących wymogów materialnoprawnych dotyczących organizacji przetargów w ramach przedsięwzięć z zakresu pomocy humanitarnej. W szczególności było ono zgodne z wiążącymi zasadami udzielania zamówień publicznych, w świetle art. 184 ust. 1 przepisów wykonawczych do rozporządzenia finansowego UE z 2009 r. i art. 2 ust. 3 zasad i procedur (*Rules and Procedures*) określonych w załączniku IV do umowy ramowej o partnerstwie z 2008 r. w zakresie współpracy UE z organizacjami pozarządowymi w dziedzinie pomocy humanitarnej.
- Kwestionowane postępowanie nie narusza także wymogów w zakresie dokumentacji, określonych w art. 23 ust. 4 postanowień ogólnych zawartych w załączniku III do umowy ramowej o partnerstwie.

2. Zarzut drugi: brak innych podstaw do odzyskania środków

- Nie istnieją także inne podstawy do odzyskania pomocy finansowej. W szczególności wybrane przez stronę skarżącą przedsiębiorstwo dostarczyło zamówione towary terminowo, w pełnym zakresie i z zachowaniem ich dobrej jakości. Ponadto realizacja przedsięwzięcia pomocowego przez skarżącą została uwieńczona sukcesem, co zostało potwierdzone w toku łącznie czterech niezależnych kontroli przeprowadzonych przez podmioty zewnętrzne.
- Personel strony skarżącej nie dopuścił się żadnego czynu zabronionego. Staatsanwaltschaft Bonn (prokuratura w Bonn, Niemcy) nie wszczęła dochodzenia ze względu na brak podejrzenia popełnienia czynu zabronionego.

3. Zarzut trzeci (podniesiony posiłkowo): brak skorzystania z zakresu uznania i nieproporcjonalność

- Decyzja o odzyskaniu przyznanej pomocy finansowej została wydana przez pozwaną w oparciu o błędne założenie, że jest ona związana zaleceniem Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) co do odzyskania środków. Oznacza to, że pozwana nie skorzystała z przysługującego jej zakresu uznania, wobec czego odzyskanie środków jest bezprawne.
- Odzyskanie części należności w kwocie 643 627,27 EUR jest ponadto niezgodne z prawem, ze względu na naruszenie zasady proporcjonalności przewidzianej w art. 5 ust. 4 TFUE. Wykracza ono poza to, co konieczne do ochrony budżetu, a wobec uwieńczonych sukcesem realizacji przedsięwzięcia pomocowego jest ono nieproporcjonalne w stosunku do nałożonego na stronę skarżącą obciążenia.

**Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Shenzhen Jiayz Photo Industrial/EUIPO – Seven
(sevenoak)**

(Sprawa T-339/17)

(2017/C 239/72)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shenzhen Jiayz Photo Industrial Ltd (Shenzhen, Chiny) (przedstawiciel: adwokat M. de Arpe Tejero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Seven SpA (Leini, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „SEVENOAK” – zgłoszenie nr 13 521 125

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie R 1326/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 13 521 125 „SEVENOAK” dla wszystkich towarów objętych zgłoszeniem;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Japan Airlines/Komisja

(Sprawa T-340/17)

(2017/C 239/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Japan Airlines Co. Ltd (Tokyo, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis i K. Van Hove oraz R. Burton, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, istotne obniżenie kwoty grzywny w ramach nieograniczonego prawa orzekania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja narusza zasadę ne bis in idem oraz art. 266 TFUE, stwierdzając odpowiedzialność strony skarżącej za aspekty naruszenia, w stosunku do których Komisja wykluczyła jej odpowiedzialność w decyzji z 2010 r. oraz w każdym wypadku, Komisja narusza znajdujący zastosowanie termin przedawnienia, nakładając na stronę skarżącą grzywnę za te aspekty naruszenia, nie wykazując jednak jakiegokolwiek uzasadnionego interesu w formalnym stwierdzeniu naruszenia w tym zakresie.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja narusza zasadę niedyskryminacji przyjmując ponownie zaskarżoną decyzję skutkiem czego strona skarżąca znajduje się w mniej korzystnej sytuacji niż inni adresaci decyzji z 2010 r., w odniesieniu do których decyzja ta stała się ostateczna i wiążąca.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja narusza art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG, przekracza zakres swych kompetencji oraz narusza prawo strony skarżącej do obrony, stwierdzając jej odpowiedzialność za naruszenie w zakresie połączeń w ramach EOG oraz połączeń pomiędzy EU a Szwajcarią, w okresie, w którym Komisja nie posiadała uprawnień w zakresie wdrażania art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG w stosunku do linii lotniczych, które obsługują wyłącznie połączenia pomiędzy EOG i państwami trzecimi, w taki sposób, że zachowanie strony skarżącej w odniesieniu do połączeń pomiędzy EOG a państwami trzecimi było zgodne z prawem.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja narusza art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG stwierdzając, że strona skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu dotyczącym połączeń, których strona skarżąca nie obsługiwała i do obsługiwania których nie miała uprawnień.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja narusza art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG, stwierdzając swą kompetencję w zakresie usług lotniczego przewozu towarów w ramach przychodzących połączeń pomiędzy EOG a państwami trzecimi, ponieważ nabywcami tych usług są klienci znajdujących się poza EOG.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja narusza prawo strony skarżącej do obrony oraz zasady niedyskryminacji i proporcjonalności, stosując inne wymogi dowodowe w stosunku do każdego z przewoźników lotniczych.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ oraz zasadę proporcjonalności, włączając do wartości sprzedaży służącej jako podstawa obliczenia wymiaru grzywny, przychody pochodzące ze składników ceny za usługi lotniczego przewozu towarów niezwiązane z naruszeniem, opisanym w zaskarżonej decyzji.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań, włączając do wartości sprzedaży, służącej jako podstawa obliczenia wymiaru grzywny przychody pochodzące z usług lotniczego przewozu towarów na połączeniach przychodzących pomiędzy EOG a państwami trzecimi.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja narusza zasadę proporcjonalności ograniczając do 15 % obniżenie kwoty grzywny przyznane stronie skarżącej na podstawie przepisów prawa.

10. Zarzut dziesiąty, zgodnie z którym Komisja narusza zasadę niedyskryminacji i proporcjonalności a także prawo strony skarżącej do obrony nie przyznając jej obniżenia kwoty grzywny o 10 % ze względu na jej ograniczony udział w naruszeniu, podczas gdy inni adresaci decyzji z 2010 r. uzyskali takie obniżenie a znajdują się w sytuacji obiektywnie podobnej do sytuacji strony skarżącej.
11. Zarzut jedenasty, zgodnie z którym Sąd powinien opierając się na nieograniczonym prawie orzekania znacząco obniżyć kwotę grzywny.

(¹) Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – British Airways/Komisja

(Sprawa T-341/17)

(2017/C 239/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Airways plc (Harmondsworth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Turner, QC, R. O'Donoghue, barrister i A. Lyle-Smythe, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości lub w części;
- w dalszej kolejności lub tytułem żądania ewentualnego, w ramach służącego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania, uchylenie lub istotne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na stronę skarżącą w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca formułuje dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo lub istotne wymogi proceduralne, przyjmując decyzję stwierdzającą istnienie naruszenia, opierającą się na dwóch niespójnych ocenach okoliczności faktycznych i stanu prawnego, co skutkowało jej wewnętrzną niespójnością, jej sprzecznością z zasadą pewności prawa oraz możliwością powodowania niejasności w ramach porządku prawnego UE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym, Komisja wydając ponownie decyzję przyjęła środek, który miał na celu usunięcie podstawowych błędów wskazanych przez Sąd w wyroku wydanym w sprawie T-48/11 tymczasem błędy te uwypuklił zamiast naprawić, w związku z czym Komisja naruszyła obowiązek ciężący na niej na mocy art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo lub istotne wymogi proceduralne, nie przedstawiając stosownego uzasadnienia nałożenia grzywny na stronę skarżącą. W opinii strony skarżącej, podstawą nałożenia grzywny były ustalenia dotyczące naruszenia nie figurujące w spornej decyzji, a które pozostawały w sprzeczności z ustaleniami zawartym w tej decyzji. W dalszej kolejności lub tytułem żądania ewentualnego strona skarżącą podnosi, że Komisja przekroczyła w tym zakresie swe kompetencje.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja nie ma kompetencji do stosowania art. 101 TFUE/art. 53 porozumienia EOG w odniesieniu do zarzucanych ograniczeń konkurencji w zakresie świadczenia usług lotniczego przewozu towarów na połączeniach przychodzących do UE/EOG. Strona skarżącą podnosi w dalszej kolejności, że tego rodzaju ograniczenia nie wchodzą w terytorialny zakres zastosowania art. 101 TFUE ani art. 53 porozumienia EOG.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja błędnie zastosowała art. 101 TFUE/art. 53 porozumienia EOG do koordynacji w zakresie dopłat za usługi lotniczego przewozu towarów do/z niektórych państw z powodu znajdujących zastosowanie systemów prawnych i uregulowań oraz ich praktycznych skutków, oraz że zastosowane w tym przypadku obniżenie grzywny było arbitralne i nieodpowiednie. Strona skarżąca podnosi jednocześnie, że w każdym wypadku rozumowanie Komisji w odniesieniu do niektórych państw, których sprawa dotyczy jest w sposób oczywisty błędne.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja doszła od błędnego wniosku o udziale strony skarżącej w naruszeniu dotyczącym (nie)uiszczenia prowizji od dopłat.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja błędnie ustaliła „wartość sprzedaży” w celu określenia w decyzji kwoty grzywny. Zdaniem strony skarżącej, Komisja powinna była uznać, że znaczenie mają wyłącznie przychody pochodzące z dopłat, wyłączając tym samym obrót związany z usługami w zakresie połączeń przychodzących do UE/EOG.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja błędnie stwierdziła, że strona skarżąca była dziewiątym podmiotem składającym wniosek o złagodzenie sankcji, w związku z czym ma prawo wyłącznie do 10 % obniżenia grzywny, mimo że w istocie strona skarżąca jako pierwsza złożyła wniosek o złagodzenie sankcji po podmiocie wnioskującym o zwolnienie z grzywny oraz że dostarczyła istotnych informacji.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja błędnie ustaliła datę rozpoczęcia naruszenia przez stronę skarżącą. Zdaniem strony skarżącej, prawidłową datą początkową był październik 2001 r. a dowody przedstawione w celu wykazania prawdziwości innej daty wcześniejszej nie spełniają przewidzianych prawem wymogów.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Deutsche Lufthansa i in./Komisja

(Sprawa T-342/17)

(2017/C 239/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG (Kolonia, Niemcy), Lufthansa Cargo AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy), Swiss International Air Lines AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat S. Völcker)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca formułuje pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja jest obciążona wadliwym uzasadnieniem, gdyż nie określa w sposób jednoznaczny zakresu geograficznego naruszenia, ani w jej rozstrzygnięciu, ani w uzasadnieniu.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza art. 11 umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, opierając się na kontaktach pomiędzy konkurentami, które miały miejsce w Szwajcarii i dotyczyły przede wszystkim lotniczego przewozu towarów pomiędzy Szwajcarią a państwami trzecimi.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza zasadę niedziałania prawa wstecz, ponieważ opiera się na kontaktach dotyczących połączeń poza EOG, które miały miejsce przed wejściem w życie rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾.

4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego kwalifikując – bez właściwej analizy – kontakty, które miały miejsce poza EOG, kontakty dotyczące sojuszu WOW (sojuszu pomiędzy Japan Airlines Cargo, Lufthansa Cargo, SAS Cargo i Singapore Airlines Cargo) oraz kontakty dotyczące prowizji od dopłat, jako części tego samego jednolitego i ciągłego naruszenia, łącznie z kontaktami pomiędzy konkurentami, które miały miejsce na poziomie siedzib.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w zakresie w jakim decyzja ta opiera się na przeświadczeniu, że kontakty pomiędzy konkurentkami, które miały miejsce poza EOG stanowią naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG. W opinii strony skarżącej porozumienia lub uzgodnione praktyki dotyczące przychodzących przesyłek towarowych nie ograniczają konkurencji w obrębie EOG, ani też nie mają wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi. Co więcej, jak twierdzi strona skarżąca, zawarta w zaskarżonej decyzji analiza zmierzająca do ustalenia czy interwencja rządowa mająca miejsce w wielu państwach, których sprawa dotyczy wyklucza stosowanie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, opiera się na błędnym kryterium prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Cathay Pacific Airways/Komisja

(Sprawa T-343/17)

(2017/C 239/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cathay Pacific Airways Ltd (Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: R. Kreisberger, Barrister i N. Grubeck, Barrister, M. Rees, Solicitor i adwokat E. Estellon)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim nakłada na stronę skarżącą grzywnę w kwocie 57 120 000 EUR lub tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca formułuje siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych, a także nie spełniła wymogów dowodowych czyniąc stroną skarżącą w art. 1 ust. 1 i 4 rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji jej adresatem oraz stwierdzając, że uczestniczyła ona w jednolitym i ciągłym naruszeniu
  - Strona skarżąca podnosi, że brak jest podstawy prawnej do obciążenia jej odpowiedzialnością za naruszenia wewnątrz europejskie.
  - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że brak jest stosowanej podstawy faktycznej do obciążenia jej odpowiedzialnością za naruszenia wewnątrz europejskie.
  - Strona skarżąca twierdzi również, że powołanie się przez Komisję na nowe argumenty stanowi naruszenie jej prawa do obrony.

- Wreszcie strona skarżąca twierdzi, że fakt, iż Komisja niezgodnie z prawem wymieniła ją w art. 1 ust. 1–4, unicestwia jej próby ustalenia, że strona skarżąca uczestniczyła w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja przyjmując drugą decyzję w odniesieniu do strony skarżącej, w której przypisała jej odpowiedzialność za nowe zachowania stanowiące naruszenia, naruszyła art. 25 rozporządzenia 1/2003, a także zasadę pewności prawa, sprawiedliwości i dobrej administracji w wymiarze sprawiedliwości.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem, że strona skarżąca ponosi odpowiedzialność za udział w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu.
- W opinii strony skarżącej Komisja nie poświęciła stronie skarżącej odrębnej uwagi oraz nie ustaliła indywidualnych składników jednolitego i ciągłego naruszenia, w którym udział jej zarzuca.
- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że nie wykazała istnienia ogólnego planu realizacji wspólnego celu.
- Strona skarżąca twierdzi również, że Komisję nie wykazała by strona skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu lub posiadała konieczny zamiar uczestniczenia w nim.
- Wreszcie strona skarżąca podnosi, że brak jest dowodów na okoliczność, iż posiadała ona konieczną wiedzę o naruszeniu.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja nie uzasadniła w sposób wystarczający ustalenia jakoby strona skarżąca miała uczestniczyć w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja błędnie oparła się na działalności strony skarżącej na gruncie systemów prawnych państwach trzecich jako na dowodach na jej udział w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz nie uzasadniła swego stanowiska w tym zakresie.
- W opinii strony skarżącej Komisja nie podjęła spoczywającego na niej ciężaru dowodu w stosunku do zachowania strony skarżącej na terytorium Hong Kongu oraz nie uzasadniła swego stanowiska w tym zakresie.
- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja nie wykazała by zachowanie strony skarżącej na terytorium Hong Kongu miało anykonkurencyjny cel.
- Strona skarżąca twierdzi również, że była zobowiązana systemem prawnym Hong Kongu do złożenia zbiorowych wniosków.
- Wreszcie strona skarżąca powołuje się na naruszenie zasad kurtuazji i nieingerencji.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja nie posiada kompetencji do stosowania art. 101 TFUE w odniesieniu do zachowań dotyczących lotów przychodzących, to jest, do usług lotniczego przewozu towarów z państw trzecich do Europy.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo obliczając kwotę grzywny nałożonej na stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Latam Airlines Group i Lan Cargo/Komisja

(Sprawa T-344/17)

(2017/C 239/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Latam Airlines Group SA (Santiago, Chile), Lan Cargo SA (Santiago) (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister, adwokat O. Geiss oraz W. Sparks, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej;
- w dalszej kolejności lub tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny nałożonej na stronę skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca formułuje siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnych ustaleń faktycznych, błędnie interpretując dowody obciążające stronę skarżącą, dokonując błędnego zastosowania art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy ze Szwajcarią oraz nie uzasadniając wystarczająco przypisania stronie skarżącej odpowiedzialności za naruszenie w zakresie dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i nieuiszczania prowizji.
  - Strona skarżąca podnosi, że Komisja dokonała błędnego ustalenia, jakoby była ona świadoma antykonkurencyjnego zachowania w odniesieniu do dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i nieuiszczania prowizji Komisji.
  - Poza tym strona skarżącą podnosi, że te aspekty zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia nie mogą być rozpatrywane w oderwaniu od całości naruszenia przez co należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w całości.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnych ustaleń faktycznych, błędnie interpretując dowody obciążające stronę skarżącą, dokonując błędnego zastosowania właściwych przepisów oraz nie uzasadniając wystarczająco ustalenia o udziale strony skarżającej w naruszeniu w zakresie dopłaty paliwowej.
  - Strona skarżącą podnosi, że Komisja nie zdołała wykazać w sposób wymagany prawem jej udziału w zarzucanym naruszeniu w zakresie dopłaty paliwowej.
  - Strona skarżącą podnosi w dalszej kolejności, że uzyskane informacje prasowe nie mogły uświadomić jej istnienia zarzucanego kartelu.
  - Wreszcie, strona skarżącą podnosi, że ograniczone dowody świadczące o ich kontaktach z innymi przewoźnikami nie dowodzą żadnego zachowania antykonkurencyjnego po stronie skarżającej, ani nie wskazują że miała ona wiedzę lub że mogła przewidzieć antykonkurencyjne zachowanie innych przewoźników.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych, przypisując stronie skarżającej odpowiedzialność za naruszenie dotyczące połączeń określone w art. 1 ust. 1, 3 i 4 zaskarżonej decyzji i nie uzasadniając tego ustalenia w sposób wystarczający.
  - Strona skarżącą podnosi, że Komisja niesłusznie w art. 1 ust. 1, 3 i 4 uznała ją za jedną z odpowiedzialnych naruszenia, z uwagi na fakt, że upłynął termin przedawnienia.
  - Strona skarżącą podnosi w dalszej kolejności, że Komisja nie posiada właściwości rzeczowej by stwierdzić jej odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE dotyczące połączeń wewnątrz EOG przed dniem 1 maja 2004 r. lub art. 53 porozumienia EOG przed dniem 19 maja 2005 r.
  - Strona skarżącą twierdzi następnie, że Komisja nie posiada właściwości rzeczowej by stwierdzić jej odpowiedzialność za naruszenie dotyczące połączeń pomiędzy UE a Szwajcarią.
  - Wreszcie, strona skarżącą podnosi, że ustalenia Komisji naruszają zasadę ne bis in idem.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych, przypisując stronie skarżającej odpowiedzialność za naruszenie dotyczące połączeń określone w art. 1 ust. 1, 3 i 4 zaskarżonej decyzji i nie uzasadniając tego ustalenia w sposób wystarczający.
  - Strona skarżącą podnosi, że ustalenia Komisji co do udziału strony skarżającej w zarzucanym kartelu jest obarczone brakiem dowodów.

- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że ustalenie to opiera się na błędnym założeniu, że dane naruszenie dotyczyło wszystkich połączeń.
  - Strona skarżąca twierdzi następnie, że przedmiot ustaleń Komisji wykracza poza jej kompetencje i prowadzi do dwuznaczności jeśli chodzi o geograficzny zakres zarzucanego naruszenia.
  - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że ustalenie to wprowadza rozbieżności pomiędzy uzasadnieniem a rozstrzygnięciem zaskarżonej decyzji w odniesieniu do jej przedmiotu, co uniemożliwia stronie skarżącej zrozumienie charakteru i zakresu zarzucanego naruszenia.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych, stwierdzając, że zarzucane zachowanie stanowi jednolite i ciągłe naruszenie, nie uzasadniając przy tym w sposób wystarczający swego ustalenia.
- Strona skarżąca podnosi, że sporne zachowanie nie zmierzało wyłącznie do realizacji celu antykonkurencyjnego.
  - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że sporne zachowanie nie dotyczyło wyłącznie jednego produktu lub jednej usługi.
  - Strona skarżąca twierdzi następnie, że sporne zachowanie nie dotyczyło tego samego przedsiębiorstwa.
  - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że sporne zachowanie nie miało jednolitego charakteru.
  - Strona skarżąca twierdzi również, że zarzucane elementy naruszenia nie zostały poddane badaniu porównawczemu.
  - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że Komisja nie dostarczyła wystarczających dowodów i nie dokonała analizy art. 101 ust. 3 TFUE w kontekście nieuiszczenia prowizji od dopłat.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo strony skarżącej i nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia.
- Strona skarżąca podnosi, że nie miała możliwości ustosunkować się do ustalenia Komisji, zgodnie z którym miała ona wiedzę o naruszeniu dotyczącym dopłat z tytułu bezpieczeństwa oraz nieuiszczenia prowizji od tych dopłat.
  - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja powołała się na nowe okoliczności w celu wykazania swej tezy o zarzucanym kartelu.
  - Strona skarżąca twierdzi następnie, że Komisja oparła się na niedopuszczalnych dowodach.
  - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że rozbieżności pomiędzy uzasadnieniem zaskarżonej decyzji a jej rozstrzygnięciem, spowodowało, że uzasadnienie zostało obarczone wadą.
  - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że nie miała możliwości ustosunkować się do decyzji o wyłączeniu, po doręczeniu pisma w sprawie przedstawiania zarzutów, 13 przewoźników oraz trzech aspektów naruszenia z zakresu dochodzenia, a Komisja nie dostarczyła w tym zakresie żadnego uzasadnienia.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych ustalając wysokość grzywny nałożonej na stronę skarżącą i nie przedstawiła w tym zakresie wystarczającego uzasadnienia.
- Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie wprowadziła rozróżnienia pomiędzy uzgodnieniem ceny końcowej a uzgodnieniem ograniczonych składowych ceny.
  - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja nie wzięła pod uwagę ograniczonych udziałów w rynku adresatów decyzji oraz normatywnych wymogów danej gałęzi gospodarki.
  - Strona skarżąca twierdzi następnie, że Komisja potraktowała jej zachowanie w ten sam sposób jak znacznie poważniejsze zachowania innych adresatów decyzji, włączając „trzon grupy”.
  - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła jej ograniczonego udziału w naruszeniu, w stosunku do innych adresatów decyzji, którzy również skorzystali z obniżenia wymiaru grzywny ze względu na okoliczności łagodzące.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Hotelbeds Spain/EUIPO – Guidigo Europe (Guidego what to do next)

(Sprawa T-346/17)

(2017/C 239/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hotelbeds Spain, SL (Palma de Mallorca, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Broschat García)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Guidigo Europe SARL (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Guidego what to do next” – zgłoszenie nr 12 944 898

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie R 449/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 12 944 898 w klasach 39, 41 i 43.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2017 r. – Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo/
Komisja**

(Sprawa T-350/17)

(2017/C 239/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Singapore Airlines Ltd (Singapur, Singapur) i Singapore Airlines Cargo Pte Ltd (Singapur), (przedstawiciele J. Kallaugher i J. Poitras, Solicitors oraz adwokat J. Ruiz Calzado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości lub w części;
- tytułem żądania ewentualnego, istotne obniżenie wysokości grzywny nałożonej na stronę skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

— zarządzenie wszelkich stosowych środków wymaganych okolicznościami sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi sześć zarzutów

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że jej podstawowe ustalenie w przedmiocie istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia na rynku usług lotniczego przewozu towarów na wszystkich połączeniach z UE i do UE jest obciążone rażącymi naruszeniami prawa i opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych.

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja w szczególności nie przedstawia dowodów na okoliczność: i) istnienia kartelu na skale światową, ii) właściwości rzeczowej Komisji w zakresie zachowań dotyczących sprzedaży usług lotniczego przewozu towarów poza granicami UE, iii) zastosowania art. 101 TFUE do zachowań regulowanych przez rządy państw trzecich lub przez nie wymaganych, iv) istnienia wystarczającego związku pomiędzy zachowaniem dotyczącym trzech zarzucanych elementów jednolitego i ciągłego naruszenia, mianowicie dopłatą paliwową, dopłatą z tytułu bezpieczeństwa i mającą jakoby miejsce odmową uiszczenia prowizji od dopłat oraz v) istnienia wystarczającego związku pomiędzy kontaktami linii lotniczych na poziomie siedzib i ich zachowaniem na lokalnych rynkach.

2. Zarzut drugi, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że stwierdza ona naruszenie dotyczące koordynacji w zakresie płatności prowizji od dopłat na rzecz spedytorów.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że ustalenia dotyczące udziału strony skarżącej w naruszeniu opierają się dowodach, które odnoszą się wyłącznie do kontaktów pomiędzy członkami sojuszu WOW – sojuszu linii lotniczych w dziedzinie lotniczego przewozu towarów.

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja opiera się na błędnym kryterium prawnym zastosowanym w celu oceny pełnej współpracy w ramach sojuszu linii lotniczych, skutkującym podstawowymi błędami w ocenie sposobu funkcjonowania sojuszu WOW. Strona skarżąca podnosi również, że jej kontakty z partnerami w ramach sojuszu WOW były wpisane w prawdziwy wysiłek zmierzający do stworzenia odnoszącego sukcesy sojuszu, wobec czego nie były one przejawem jednolitego schematu lub planu, który miał być podstawą jednolitego i ciągłego naruszenia.

4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że nie dostarcza ona dowodów na okoliczność udziału strony skarżącej w jednolitym i ciągłym naruszeniu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym, nawet jeśli (inaczej niż argumentuje w zarzucie czwartym) strona skarżąca uczestniczyła w pewnych aspektach jednolitego i ciągłego naruszenia, zaskarżona decyzja nie powołuje dowodów na okoliczność, iż strona skarżąca posiadała wiedzę na temat innych aspektów zachowania opisywanego w zaskarżonej decyzji, w szczególności w oczywisty sposób bezprawnej koordynacji w ramach trzonu grupy lub że powinna była posiadać wiedzę na temat tego zachowania, jak wymaga tego orzecznictwo.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym, jeżeli Sąd nie stwierdzi nieważności zaskarżonej decyzji w całości, powinien obniżyć grzywy wymierzone stronie skarżącej z tego względu, że Komisja nie postępowała zgodnie z jasnymi wymogami wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ w zakresie określenia właściwego obrotu oraz z tego względu, że nałożona grzywna nie odzwierciedla ograniczonego udziału strony skarżącej w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz mniejszą wagę jej zachowania (jak wskazano w zarzucie trzecim, czwartym i piątym).

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Korwin-Mikke/Parlament

(Sprawa T-352/17)

(2017/C 239/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Janusz Korwin-Mikke (Józefów, Polska) (przedstawiciele: adwokaci M. Cherchi, A. Daoût i M. Dekleermaker)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

w rezultacie:

- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 3 kwietnia 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności wcześniejszej decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r.;
- nakazanie naprawienia szkody i krzywdy, spowodowanych zaskarżonymi decyzjami, czyli zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 19 180 EUR;
- w każdym razie obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólnej zasady swobody wypowiedzi w związku z art. 10 europejskiej konwencji praw człowieka i art. 52 Karty praw podstawowych – biorąc pod uwagę szczególną okoliczność, że komentarze wskazane w zaskarżonych decyzjach zostały poczynione przez europosła w trakcie wykonywania przez niego obowiązków oraz w ramach instytucji Unii Europejskiej – jak również naruszenia art. 166 regulaminu Parlamentu Unii Europejskiej, art. 41 Karty praw podstawowych, zasady uzasadnienia aktów instytucji Unii Europejskiej, art. 296 TFUE oraz dotyczący oczywistego błędu w ocenie i przekroczenia uprawnień.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych, zasady uzasadnienia aktów instytucji Unii Europejskiej, ogólnej zasady proporcjonalności, oczywistego błędu w ocenie i przekroczenia uprawnień.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Daico International/EUIPO – American Franchise Marketing (RoB)

(Sprawa T-355/17)

(2017/C 239/81)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Daico International BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Kassner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: American Franchise Marketing Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „RoB” – unijny znak towarowy nr 5 284 104

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 marca 2017 r. w sprawie R 1405/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 62 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Daico International/EUIPO – American Franchise Marketing (RoB)

(Sprawa T-356/17)

(2017/C 239/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Daico International BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel adwokat M. Kassner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: American Franchise Marketing Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „RoB” – unijny znak towarowy nr 5 752 324

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie R 1407/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 62 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Mubarak/Rada

(Sprawa T-358/17)

(2017/C 239/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair, Egipt) (przedstawiciele: B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, Barrister, G. Martin, M. Rushton i C. Enderby Smith, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/496 z dnia 21 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”; Dz.U. 2017, L 76, s. 22) oraz i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/491 z dnia 21 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 270/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”; Dz.U. 2017, L 76, s. 10), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego;
- stwierdzenie, że art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanej dalej „decyzją”; Dz.U. 2011 L 76, s. 63) oraz art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (zwanego dalej „rozporządzeniem”; Dz.U. 2011 L 76, s. 4) nie mają zastosowanie w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego oraz w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, iż art. 1 ust. 1 decyzji i art. 2 ust. 1 rozporządzenia są niezgodne z prawem ze względu na a) brak podstawy prawnej lub b) naruszenie zasady proporcjonalności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw skarżącego na mocy art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz art. 47 i 48 Karty praw podstawowych wynikającego ze stwierdzenia przez Radę, że postępowania sądowe w Egipcie są zgodne podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostały spełnione ustanowione w art. 1 ust. 1 decyzji i art. 2 ust. 1 rozporządzenia kryteria umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący zarzuca Radzie, że naruszyła prawo skarżącego do obrony oraz prawo do dobrej administracji i skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w sposób staranny i bezstronny, czy wspomniane powody uzasadniające ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie są zasadne w świetle uwag przedstawionych przez skarżącego przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada naruszyła bez uzasadnienia i w sposób nieproporcjonalny prawa podstawowe skarżącego, w tym prawo do ochrony własności i reputacji. Zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie znacznie wpłynęły na sytuację skarżącego, zarówno pod względem jego prawa własności jak i reputacji na świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych oraz zasobów gospodarczych skarżącego jest związane z jakimkolwiek uzasadnionym celem lub przez ten cel uzasadnione, a tym bardziej, że jest ono do takiego celu proporcjonalne.

Postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2017 r. – *Ipuri/EUIPO – van Graaf (IPURI)*

(Sprawa T-226/16) ⁽¹⁾

(2017/C 239/84)

Język postępowania: niemiecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL